I. REVERSUL ULTIMULUI CALCUL

La 3 februarie 1962 Ia Windhoek, în sud-vestul african, am luat avionul pentru a merge la Cap. Printre pasageri am remarcat a doamnă d 2 origină gGrrnsna. C3.ro sr ăta deosebit, de neliniştită. Arun-cînd privirea pe bagajele ei, a devenit evident că voiajase pe multe linii internaţionale şi am tras conclafeia că nervozitatea ei nu se datora experienţei primului zbor.

Cînd am decolat am auzit-o spunînd unui pasager : „Mă întreb dacă vom ajunge la destinaţie. Ştiţi a/i ar putea fi sflrşitu] lumii. Astrologii din toată lumea au prezis aceasta, căci pentru prima dată din anul 776 ani trebuie să se se producă azi conjuncţia a 6 planete. Un fenomen ceresc atît de extraordinar, implică o marc cala uitate după prevederea astrologilor. Chiar dacă nu va fi aşa, desigur că un alt eveniment neplăcut va avea loc."

Ea îşi luase şi măsuri de prevedere, pleeînd. Soţul îi rămăsese acasă şi fiecare subscris;:? pe numele celuilalt cîto o asigurară de 50.000 de dolari. Astfel, după aprecierea lor, cel ce va supravieţui eventual acestei zile nefaste, va beneficia de asigurarea celuilalt.

Dar ea nu a fost singura cuprinsă de această spaimă, în lot Orientul şi în numeroase ţări din Occident, numeroase grupuri de superstiţioşi erau cuprinşi de aceeaşi groază.

însă, nu s-a întîmplat nimic în ziua respectivă. Asemenea preziceri rele au mai fost şi se vor repeta. Trăim Într-O epoci surescitată. Oamenii se aşteaptă la mai rău. Cuprinşi de frămlntări, tresar la aparenţa a ce este neobişnuit — de rău augur —. Mîntuitorul n anunţat asemenea temeri ca un semn al revenirii Sale şl al sfîral-tului lumii : „Vor fi semne în soare, in lună şi în stele . . . oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor în-tîmpla pe pămînt. . .* Luca 21, 25—27.

Spaimă (angoasă) specifică, semn al sfirşitului lumii.

Da, astăzi, în mod deosebit oamenii sînt repede prinşi de o panică, sau alta şi adesea au motive temeinice. O explozie, sau alt», *din* eroare sau dirijată ar putea fi temuta bombă ntomică — «predaţi

de unii in trecut şi teribil de ameninţătoare, groaznică azi, tuturor. De cîteva ori puterile internaţionale au fost pe punctul de a declanşa un dezastru mondial ? Un singur exemplu, din octombrie 1962 cînd SUA şi URSS s-au apropiat de soluţia fatală în criza privind Cuba

Dacă conflictul ar fi izbucnit, sute de rachete de o putere formidabilă, lansate de pe cele două ţărmuri ale oceanului l-ar fi traversat, fluierînd dezastrul, iar focoasele nucleare ar fi căzut pe cele două continente provocînd o distrugere mortală. Milioane de oameni ar fi pierit în cîteva clipe. Perspectiva redusă a supravieţuirii unei minorităţi, ar fi fost o moarte mai puţin brutală, în schimb mai teribilă, atinşi de urmările radiaţiilor.

Lăudăm pe Dumnezeu care încă a ţinut „vînturile" şi acest conflict s-a terminat fără dezastru. Dar teama dăinuie în inima oamenilor. Ea i-a cuprins nu numai pe cei ce lucrează în acest domeniu, dar şi pe oamenii de stat, filozofi, scriitori sau cetăţeni de rînd. (Cei mai iniţiaţi de realităţile vremii, sînt mai tracasaţi).

Lumea merge din criză în criză şi textul ziarelor dă zilnic alarme. Iată nota dintr-unul : „Această stare de criză ne umple de confuzie. Nici o problemă nu este într-adevăr rezolvată şi reapare o nouă criză mai acută care izbucneşte şi ne menţine în alertă".

Şi rasismul este un semn

Cînd pare că se aplanează o criză internaţională evidentă, survine una cu caracter intern. Proporţiile conflictului rasial sînt clin progresiv tulburătoare. Negrii s-au trezit, uniţi, luptînd dîrz pentru eliminarea dominării şi discriminării. Noi state se ivesc— mai repede decît le poate recenza istoria. Domină impunerea dictonului : „Sfîrşiţi apăsarea, inegalitatea şi exploatarea în numele superiorităţii rasiale". Acelaşi cuvînt de ordine este adoptat peste tot. Chiar în SUA relaţiile rasiale sînt marcate de o nouă intoleranţă şi de o intransigenţă limitată. Conflictul devine din ce în ce mai deschis şi mai dur. Ce poate prevesti ? Pînă unde se va merge ?

Agresivitatea unor naţiuni, sau grupări sociale ne tulbură crunt. Provocările grave lansate accentuează presantele apeluri la aplanări pe scară internaţională şi aceasta cu un randament imprevizibil. Să nu fie toate acestea semnele indiciilor profetice : „. . . Pregătiţi războiul ... să se apropie şi să se suie toţi oamenii de război. Fiarele piugurilor voastre prefaeeţi-le în săbii şi cosoarele în suliţe. Cel sl.ib sâ'ziră = „Sini tare" (Ioci .'i.9. 10). ■ ■ .";■"

în numele democraţiei, a libertăţii şi a altor drepturi de a-şi făuri singuri soarta coloniile de altă dată reclamă locul lor distinct sub soare — chiar dacă principiile enunţate, sau altele nu făceau parte din

tradiţiile lor naţionale şi nici din planul lor de viitor. Paradoxal, au apărut dictaturi noi, de tipuri diferite, caracterizate prin aceleaşi atitudini inflexibile, care au fost totdeauna un pericol pentru pace.

Războiul mondial şi spiritismul instigator

Nu trebuie să ne mirăm că viitoarea problemelor sociale controversate duce tot la război. Profeţia continuă : „Să se scoale neamurile şi să se suie în valea lui Iosafat. Căci acolo voi şedea să judec toate neamurile de primprejur". Acelaşi text în versiunea Crampon : „. . . Iute, veniţi, toate naţiunile de prin jur ăduhaţi-vă ! . .. Căci naţiunile se scoală şi se suie în valea lui Iosafat, căci acolo voi şedea să judec toate naţiunile de prin-prejur". O altă profeţie numeşte această adunare a naţiunilor „războiul zilei celei mari a Dumnezeului ■Celui Atotputernic" în locul numit „Armaghedon" (Apoc. 16.14, 16).

Adunarea Naţiunilor caută aplanarea conflictului suprem, dar este evidentă şi acţiunea — prevăzută biblic — a spiritelor rele, fapt nu numai respingător, dar şi înspăimîntător prin întreţinerea istoriei războiului pentru dezlănţuirea lui locală şi globală ..." am văzut ieşind din gura balaurului şi din gura fiarei şi din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate ... Acestea sînt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite şi care se duc la împăraţii pă-mîntului întreg ca să-i strîngă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic" (Ap. 16.13, 14).

Frenezia diabolică evidentă, mărturiseşte această influenţă diabolică, în lumina prezicerii divine este uimitoare împlinirea celor ce dezlănţuie spiritismul — sub forme diferite — acaparînd —■ prin aceste duhuri ale răutăţii — fracţiuni religioase şi iniluenţînd autorităţile mici sau mari a lumii noastre. în timpul celui de al doilea război mondial, Hitler şi Mussolini, ambii seduşi de ocultism au căzut victime ale acestor spirite rele, numite oculte. Prin sfatul unui mediu sau altul, ori a (magicienilor, ei au luat unele din deciziile cele mai importante. Dacă am şti în ce măsură şi azi, şefi de state, folosesc ca şi ei orientarea aceloraşi surse sumbre, am fi îngroziţi.

Scopul final al acestor duhuri rele este ca prin indivizi sau naţiuni să împietrească inimile oamenilor — ridicînd pe unii contra altora — pentru a contesta lui Dumnezeu controlul asupra acestei

planete prin principii divine •— pentru binele tuturor şi pace co~ mună —. Scriptura avertizează : „. . . ferice de cel ce veghează .. .tt

(Ap. 16.15).
Cucerirea spaţiului: un alt semn
Poate consideraţi ca himeră aprecierea că omul vrea să provoace pe Dumnezeu la duel. Şi de ce gîndim oare aşa cînd l-am văzut deja explorînd luna şi angajmciu-se să cucerească spaţiul interplanetar *1*
Nu sînt oare mii de ani de cînd asemănător — cu tehnica vremii de atunci — omul a încercat să construiască un turn pentru a atinge cerul ? Gen. 11.4 „Haidem ! să ne zidim ... un turn al cărui vîrf să atingă cerul. . ." Ştiinţa lor de atunci, azi, ni se pare ignoranţă şi tentativa lor ne face să surîdem. Dar, Dumnezeu i-a luat în serios pentru seriozitatea acţiunilor lor (De ce nu şi astăzi la fel ?). Atunci Dumnezeu a intervenit punînd confuzie în vorbirea lor şi provocînd astfel împrăştierea lor pe toată faţa pămîntului.
Nu faptul construirii unui turn a căutat să respingă Dumnezeu* ci ceea ce anima această atitudine a lor, răul „ce şi-au pus în gînd[tt] (Gen. 11.6) — răzvrătirea faţă de Creator.
Astăzi, uimitoarele progrese ale tehnicii plasează umanitatea într-o poziţie avantajoasă în reluarea aceleaşi înfăptuiri, la proporţii mărite, dar care constituie aceeaşi tendinţă de dominare umană şi de „expropiere" a lui Dumnezeu.
Rotirea sateliţilor în jurul pămîntului a devenit banală. S-a pus piciorul pe lună şi etapele viitoare prevăd atingerea planetelor vecine. Marte şi Venus au fost deja sondate prin aparatele de mare răsunet, echipate cu instrumente de extremă precizie.
Ce perspective mai sînt ? Spre stele. Nimic nu e imposibil — gîndesc oamenii —. Ameţiţi de succesele cîştigate în biruirea gravitaţiei, se goneşte spre alte lumi. în acelaşi timp, fără ştirea lor, orologiul lui Dumnezeu continuă să facă numărătoarea inversă a confruntării finale, curmarea răzvrătirii celor porniţi să domine cerul. Putem oare concepe că Dumnezeu va îngădui ca molima păcatului să mînjească domenii nelocuite din universul ce înconjoară Terra ? Nu ! Dumnezeu va fi obligat să pună capăt din nou semeţiei, aroganţei omului.
Creşterea uimitoare a cunoştinţelor — un semn
în spaţiul interplanetar se descoperiră din taiaele lucrărilor lui Dumnezeu. Mai surprinzătoare a fost sondarea microcosmosului.

Atomul a dezvăluit din tainele sale — unele din misterele universului —. Biologii au scos în evidenţă structura celulei umane. Au identificat

genele ultramicrospice ale celulei şi funcţia lor. Ba, căutarea tinde către însăşi secretele vieţii.
Omul încearcă a cunoaşte ceea ce numai Dumnezeu ştie — cum se iveşte viaţa — ; „şi acum nimic nu-1 mai împiedică să facă tot ceea.ee şi-a propus". Este măsura limită a încumetării, această aspiraţie de a crea viaţa. In cosmos şi în eprubete omul tinde la manipularea tainelor divine. Este ispita mereu repetată „veţi fi ca Dumnezeu". (Gen. 3.5).
In timp ce oamenii rămîn pe marginea absolutului în ce priveşte distrugerea, aventura spaţială, stăpînirea unora din misterele vieţii, Dumnezeu va coborî şi va spune : „A sosit ceasul".
Acest uluit progres al cunoştinţelor a fost prezis „la vremea sfîrşitului. Atunci . . . cunoştinţa va creşte" (Dan. 12.4). Descoperirile şi ascendenţa nivelului tehnologic din ultimul veac confirmă profeţia prin depăşirea celor mai cutezătoare aspiraţii.
Lucrările remarcabile ale fiecărei decade eclipsează toate reuşitele precedente. Se consideră totalul cunoştinţelor omeneşti se dublează tot la 7 ani. Ce a rămas să se mai descopere, să se mai cunoască ? Pare că numai ceea ce e dincolo de limita pusă de Dumnezeu.
(Aşa a fost şi înainte de potop).
Degradarea morală — un senin frapant
Este dureros să constaţi că dezvoltarea morală a omului n-a ţinut pasul cu aceea a cunoştinţelor. Răutatea manifestă în sec. 20 este fără precedent în istoria omenirii — excepţie antideluvienii, locuitorii Sodomei şi Gomorei —. Mîntuitorul a profetizat : „Cum s-a întîmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întîmpla şi la venirea Fiului omului. . . . mîncau şi beau .. . aşa va fi şi la venirea Fiului omului" (Mat. 24 37—39). „Ce s-a întîmplat în zilele lui Noe . .. mîneau, beau, cumpărau, vindeau, sărfeau, zideau . . . aşa va fi şi în ziua cînd Se vâ arăta Fiul omului" (Luca 17.28—30).
înainte de potop „răutatea oamenilor era mare pe pămînt şl toate gîndurile inimii lor erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău". (Gen. 6.5). Apostolul Pavel, descriind ultimele seene ale istoriei omenirii, prezintă o situaţie asemănătoare : „Să ştiţi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecaţi, clevetitori, neînfrînaţi, neîmblînziţi, Beiubitori de bine, vînzători,
obraznici, îngîmfaţi iubitori mai mult de plăceri decît iubitori de

Dumnezeu ; avînd doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea" (2 Tun. 3,1—5).
Să descriem mai amplu, mai detailat din dosarele degenerescentei de azi ? Beţia, toxicomania, delicventa, dezmăţul trîmbiţate cu titluri mari prin unele ziare aproape că nu ne mai scandalizează. Parcă tindem să ne obişnuim cu gangsterismul, corupţia şi cupiditatea. Morala societăţii noastre tinde să se volatilizeze, iar epoca noastră să devină „post-oreştină", în mod deosebit prin obsesia sexuală virulentă, copleşitoare. Profesorul Sorokin, anterior la universitatea Harvard (SUA) declara că americanii sînt pe cale de a deveni victimele unei demenţe sexuale, la fel de malignă ca şi cancerul şi tot atît de ameninţătoare pe plan social şi alte orgii".
Toate acestea concordă în a ne determina să vedem apropiată revenirea Mîntuitorului, constituind semne ale acestui timp. „Cînd vor începe să se întîmple toate aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie" (Luca 2.28).
II. AMÎNARE
Bunul rege Ezechia era bolnav, avînd puţină speranţă de vindecare. Profetul Isaia vizitează pe acest suveran, dar ceea ce-i transmite nu-i este pe plac : „Puneţi în rînduială casa, căci vei muri şi nu vei mai trăi".
Ezechia nu se predă : „se întoarse cu faţa la perete şi făcu această rugăciune . . . Doamne, adu-ţi aminte că am umblat înaintea Ta cu credincioşie şi inimă curată şi am făcut ce este mai bine înaintea Ta" şi „vărsă multe lacrimi". Domnul îi ascultă rugăciunea (îs. 38.4—6, 21—22) adăugind 15 ani vieţii sale. începutul acestor 15 ani a fost începutul unei perioade de împrumut.
Ne-ar fi fost plăcut să se fi terminat cu bine această relatare, dar Biblia prezintă contrariul. Dar . . .
„ . . . Merodac-Baladan . .. împăratul Babilonului a trimis o scrisoare şi un dar lui Ezechia pentru că aflase de boala şi însănătoşirea lui" (îs. 39.1) miraculoasă. In loc să înalţe izbăvirea Dumnezeului său, bogăţia îndurării divine, orgoliul său primă şi „a arătat trimişilor . . . visteriile lui". Grandoarea umană a fost ridicată deasupra necesităţii glorificării Izbăvitorului.
Adevărul este că noi toţi trăim graţie unui asemănător împrumut de timp. Evenimentele marelui lanţ profetic s-au perindat în.

cea mai mare parte şi Mîntuitorul ar fi trebit să revină. Trecerea ultimei -frînturi de vreme este amânată şi trăim graţie unui împrumut de timp.
Se impune adevărul că indicaţiile profetice ale lui Dumnezeu sînt absolute. Cu 600 ani înaintea morţii Mîntuitorului succesiunea evenimentelor relevate prin Daniel s-au derulat în detaliu (cap 7, 8 şi 9).
Daniel prezise restaurarea Ierusalimului distrus. El declară că vor trece 483 de zile profetice (ani) între proclamarea decretului ce permitea poporului iudeu începerea reconstruirii cetăţii lor şi ziua cîrîd Mesia va fi uns (Dan. 9.25). Acest decret a fost dat în anul 457 î.H. de regele Artaxerxe (Ezra 7.11—26).
Exact la timpul prezis, în anul 27 d.H. Mîntuitorul a fost uns de Duhul Sfînt la botez (Matei 3.16). Trei ani şi jumătate mai tîrziu — la jumătatea săptămînii — El a fost crucificat — Aşa cum prezisese profeţia (Dan. 9.27), Mîntuitorul muri în anul 31 d.H.
Lepădînd pe Mesia, Evanghelia trebuie vestită de acum Neamurilor — cum a fost vestită Iudeilor —. (Omorînd cu pietre pe Ştefan. Iudeii umplură cupa nelegiuirii şi ucenicii s-au adresat Neamurilor la momentul prezis. La această dată — 34 d.H. — se sfîrşiră cele 490 zile (ani) profetice acordaţi poporului iudeu conform vedeniei lui Daniel.
A mai fost descoperită lui Daniel o altă profeţie privind persecutarea sfinţilor Cerului Prea înalt (Dan. 7.25). Ea trebuia să se împlinească după locuirea Mîntuitorului pe pămînt şi să se termine cu puţin timp înainte de judecata finală (Dan. 9.26). Daniel defineşte această perioadă prin „o vreme, două vremi şi o jumătate de vreme". Sub o altă formă, aceeaşi perioadă este redată prin 1260f zile (Apoc. 12.6 ; Num. 14.34). In ambele variante se impune aceeaşi interpretare de 1260 ani.
Domnul însuşi a vorbit de acest „mare necaz" care trebuie să precedeze ultimul galop al istoriei înainte de finalul ei (Matei 24. 21, 22). Este remarcabilă accentuarea — privind ultima perioadă — o scurtă durată de timp a vremii sfîrşitului, cînd soarele se va întuneca şi luna nu va mai lumina (Marcu 13.24).
în ce mod s-a realizat aceasta ? Istoria ne spune că Roma papală, ca putere politico-religioasă a dominat timp de 1260 ani. în timpul acestei perioade milioane de dezidenţi şi-au jertfit viaţa apărînd libertatea lor

de conştiinţă. Erudiţii Bibliei şi istoricii situează această epocă — Evul Mediu — între anii 538 şi 1798 d.H. Dacă persecuţia ar fi continuat fără întrerupere, ni se spune că „nimeni n-ar fi scăpat" (Matei 24.22). Dar, adaogă Mîntuitorul spusei de mai înainte că „din cauza celor aleşi", aceste zile vor fi scurtate. Aceasta s-a şi

întîmplat. Cu un sfert de secol înainte de finele perioadei, influenţa reformaţiunii se făcu simţită asupra papalităţii şi o obligă să slăbească măsurile aspre ce aplica credincioşilor — pretinşi eretici —.
în acest răgaz de timp se împliniră cele două semne prezise de Mîntuitorul în IVIarcu 13.24. Soarele se întunecă la 19 mai 1780 şi noaptea care urmă nu-şi mai dădu lumina ei — fapt în afara derulării normale a sistemului nostru solar.
La finele acestei perioade de persecuţie ce dură 1260 ani, adică de la începutul secolului 19, semnele anunţătoare a celei de a 2-a veniri a Mîntuitorului s-au succedat rapid. Pînă în zilele noastre, aproape s-au împlinit.
Stele au căzut (Matei 24.29),
După mii de ani de amorţire lumea s-a trezit şi cunoştinţa a crescut uluitor (Dan. 12.4).
Catastrofele — pe pămînt şi pe mare — continuă să tulbure lumea cu o furie fără precedent (Luca 21.11).
„Războaiele şi veşti de războaie" au umplut inimile oamenilor de durere şi de frică (Matei 24.6, 7).
Practic, toate naţiunile pământului au primit vestea Evangheliei (Matei 24.14).
Situaţia economică (lacob 5.1—5) — cu răsturnare a temeliei bogăţiilor —, starea morală (2 Tim. 3.1—3) şi spirituală (v. 4 şi 5) indică de mult timp apropiata revenire a Mîntuitorului.
Noi trăim astăzi graţie unui împrumut de timp. De ce această amînare ?
Apostolul Petru ne dă motivarea : „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii ; ci are o îndelungă răbdare pentru voi şi doreşte ea nici unul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţa" (2 Petru 3.9).
Mulţi dintre cei pe care Domnul îi iubeşte şi pe care doreşte să-i salveze, încă nu sînt gata. Alţii, tot amînă pregătirea, în timp ce unii rămîn indiferenţi. Surprinzător este pericolul în care se persistă prin

neascultare.
Acest timp împrumutat ne stimulează la credincioşie faţă de Dumnezeu. Trebuie să ajungem să ne simţim păcătoşenia şi să strigăm precum David : „Spală-mă cu desăvârşire de nelegiuirea mea şi curăţeşte-mă de păcatul meu" (Ps. 51.2). Ne revine să ne armonizăm cu Dumnezeu.
j
12
Stimaţii mei, cum folosiţi acest împrumut de timp ? Aţi pus voi ordine în sufletul vostru. Să profităm de frântura de timp ce o mai avem pentru a lua seama la conformarea vieţii noastre planurilor lui Dumnezeu.
Să începem de azi a-L urma pe Mîntuitorul nostru şi să cerem putere pentru a rămîne în această atitudine.
III. ULTIMELE OUE
Ultima etapă a timpului a sosit. Contemplaţi splendoarea ei uluitoare. In depărtare, un mic nor apare. In timp ce se apropie de pămînt, i se dezvăluie lumina şi măreţia, devenind de un alb strălucitor la bază. Este momentul revenirii Mîntuitorului. Este sfârşitul.
Prima dată Mîntuitorul a venit ca un copilaş înrt-un staul din Betîeem. Acum, nu numai că nu mai suportă asemănare revenirea Sa nici cu Cel „dispreţuit şi părăsit de oameni", dar apare ca Rege deplin biruitor, încoronat cu diademă de slavă. învăluit de un foc scânteietor, Fiul lui Dumnezeu înaintează biruitor pentru a judeca şi a face război „căci El este Domnul domnilor şi împăratul împăraţilor".
„Miriade de miriade şi mii de mii" de îngeri îmbrăcaţi în in fin, alb şi curat însoţesc pe Domnul coborând din cer.
Ce scenă măreaţă. Ce tablou uluitor ! Fulgerile şi zgomotele tunetelor împietresc de frică spectatorii. Cerul se retrage „ca o carte pe care o faci sud, iar munţii şi insulele" sînt „mutate din locul lor" (Ap. 6.14). Acest pămînt bătrân se răsuceşte şi tremură ca un om beat.
Marile oraşe — sedii industriale, centrele de cultură, cuiburile de vicii — devin grămezi de ruine futmegătoare. „Un mare cutremur de pămînt, aşa de tare, cum de când este omul pe pământ n-a fost un cutremur aşa de mare" (Ap. 16.18) răstoarnă 'bastioanele nelegiuirii omului.
Când cei răi zăresc pe Cel ce L-au lepădat „feţele îngălbenesc" *{Ier.* 30.6), „inimile sînt mâhnite, genunchii tremură... toate feţele pălesc"

(Naum 2.10). Groaza aduce pe batjocoritorii de pînă atunci la tăcere. Cei ce au tot amânat pocăinţa îşi aduc aminte cu groază de avertizările dispreţuite, de invitaţiile ce au refuzat şi de apelurile Duhului Sfânt lăsate ân van. Cu spaimă ei strigă „munţilor şi stâncilor : „Cădeţi peste noi şi ascundeţi-ne de Faţa Celui ce sade pe scaunul de domnie şi de mânia Mielului ; căci a vani[1]* ziua cea mave a ml-aiiei Lui şi cine poate sta în picioare ?" (Ap. 6.16, 17).

13

In mijlocul zgomotelor confuze, a clinchetului armelor, a lumi ritului bătătliei, pămîntul tremurînd, tunetul bubuind şi a fulgerelor scîntuitoare vocea Marelui Creator al vieţii cheamă pe copii Săi adormiţi. Ei va zice miază noaptei : „Dă■ încoace" şi rniazăzilei : „Nu opri" „ci adu-Mi din toate ţările depărtate şi fiicele de la marginea pămîntului" (îs. 43.6) ; „StrîngeţLMi pe credincioşii Mei care au făcut legământ cu Mine prin jertfă" (Ps. 50.5). Prin minunea învierii, trupurile umilinţei vor fi făcute asemenea trupului slavei Sale (Filip, 1.21). Sfinţii Domnului se ridică : „Cei morţi în Hristos vor învia tntîi" (1 Tes. 4.16).

Feţele lor, reflectând slava Regelui ce coboară din cer, văd împlinită nădejdea revederii cu Cel în care au crezut şi pentru care au sacrificat totul. Toţi drepţii îşi unesc vocile pentru a înălţa un fericit final strigăt de biruinţă : „Iată, acesta este Dumnezeul nostru în care aveam încredere ; acum să ne veselim şi să ne bucurăm de mîntuirea Lui" (îs. 25.9). Ei vor fi schimbaţi „într-o clipeală de ochi", „căci trebuie ca trupul acesta muritor să se îmbrace în neputrezire şi trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire" (1 Cor. 15.52, 53). îngerii vor aduna „pe aleşii Săi din cele 4 vînturi, de la o margine a eerului pînă la cealaltă" (Matei 24.31).

Ce minunată adunare va avea loc în acea zi. Un autor cu o spiritualitate profundă descrie scena prin cuvintele : „Copiii mici sînt aduşi de îngeri şi puşi în braţele mamelor. Prietenii pe care moartea i-a separat de mult timp se reîntâlnesc pentru a nu se mai despărţi niciodată si intonînd cîntece de bucurie ei urcă împreună către cetatea lui Dumnezeu" TV EGW).

Acest tablou impresionant al ultimei nopţi susţine inimile în aşteptarea acestei bucurii — în timp ce perspectiva ei pe altele le umple de groază —. Depinde de fiecare dintre noi prezenţa într-o «alegorie sau alta. Dacă sîntem cruţaţi pînă la revenirea lui Hristos, atunci îl vom

întâmpina cu deplină-bucurie sau vom cere munţilor şi stmeilor să cadă peste noi pentru a fi ascunşi de faţa Lui.
Cea mai mare grijă a vieţii noastre ar trebui să fie pregătirea jtenta-u ziua aceea teribilă care este atît de apropiată de noi. Orientarea vieţii noastre spirituale este de o răspundere principală, care nu trebuie să fie depăşită de vreo alta.
„Ce credeţi voi despre Hristos ?" (Matei 22.42) este întrebarea eăreia nu putem să nu-i dăm răspuns şi nu este indiferent care.
„. . . va intra în împărăţia cerurilor . . . eel ce face voia Tatălui . .. care este în ceruri" (Mat. 7.21). Nu numai o angajare de slujire, nici doar o expresie prin cuvinte şi forme, ci o pregătire lăuntrică. Cea mai mare preţuire pe care o putem acorda cerului astăzi •ste vieţuirea în supunere faţă de voia lui Dumnezeu. Şi aceasta,

nu după cum presupunem că ar putea fi voia Sa, ci desluşind clar orientarea Sa în amănuntele practice a ceea ce urmează să înfăptuim, înfăptuiri prin încrederea în puterea divină la lucru în şi prin noi.
Profetul de pe Patmos prezintă ascultarea de Dumnezeu ca pregătire pentru vieţuirea veşnică. Scriind despre răscumpăraţii din ora revenirii Domnului Hristos ne-a .transmis despre „răbdarea sfinţilor care păzesc poruncile lui Dumnezeu .. ." (Ap. 14.12).
Poziţia noastră în acea zi teribilă a revenirii Domnului Isus o hotărîm astăzi, prin atitudinea noastră. Ne-am predat deplin viaţa Domnului Isus ? Am făcut din El Mântuitorul nostru personal as'tăei, pentru ca El să poată fi regele nostru cînd va reveni ? Mergem noi în lumina ce El ne-a descoperit-o ? Trăim astăzi aşa cum am dori să ne găsească ultima oră a sfîrşitului acestui pămînt, astfel cum Dumnezeu aşteaptă să devenim, pentru a ne integra veşnic între copiii Săi ?

IV. PENTRU CE SA NE LĂSĂM CAPTAŢI DE NEBUNIE ?

Un rege din vechime, foarte îneîntat de isteţimea bufonului său, îi făcu cadou un inel de mare preţ.
„Păstrează-1", îi spuse monarhul „şi cînd vei găsi unul mai nebun decît tine să- ldai lui".
Trecură anii, regele avansa în vîrstă, se îmbolnăvi şi se vedea cuprins de fiorii morţii. Porunci să vină bufonul pentru a~l destinde.
—■ „O rege !" — exclamă bufonul ■— ce vi s-a întîmplat ?
— „Trebuie să plec într-o lungă călătorie".
— „Şi cînd vei reveni ?" — întrebă cel socotit nebunul curţii regale

■—•.
— „Niciodată".
— „Sire" — întrebă nebunul neliniştit — v-aţi pregătit pentru această călătorie ?".
Faţa regelui se întrista, începu o meditare din ce în ce mai profundă, mîhnindu-se progresiv. Apoi zise :
— „Vai ! Nu rn-am pregătit" — şi aceste cuvinte le rosti şoptit —.
Bufonul fixă privirea asupra monarhului muribund, scoase inelul primit de pe degetul său şi îl puse în mîna monarhului, zicînd :
— „Ţine inelul acesta Sire. Unul care pleacă într-o călătorie aşa de mare fără să facă pregătirea corespunzătoare, precis este mai nebun decît mine".
Cînd Mântuitorul a fost pe pămînt, a spus o pildă ou aceeaşi învăţătură. „. . . ţarina unui om bogat rodise mult.. . îmi voi strica

grânarele . .. voi zidi altele . . . voi strînge toate ... şi voi zice sufletului meu : '. . . ai.. . . mănîncă, bea şi veseleşte-te'. Dar Dumnezeu^ i-a zis : „Nebunule ! .. . ţi se va cere înapoi sufletul... tot aşa ... cu cel ce ... nu se îmbogăţeşte faţă de Dumnezeu" (Luca 12.16—21).
Dumnezeu a calificat „nebun" pe acest fermier prosper. De ce ? N-a fost el inteligent ? Dăduse dovadă de pricepere evidentă — prosperase —.
Totuşi Scriptura spune că „ţarina .. . rodise mult" (v. 16). Rodirii pământului adăugase iscusinţa, munca şi manipularea bunurilor. Privind viitorul, hotărârea sa egoistă nu este însoţită de vreo relatare a practicilor necinstite în activitatea sa. El era bogat prin ceea ce cîştigase „onorabil", dar nu putea să-i servească ca binecuvântare.. El era o persoană respectabilă în societate.
în acesta pildă se poate întrevedea omul muncitor, inteligent,, cinstit, apreciat ca fiind bun şi respectabil. Şi totuşi Dumnezeu îl numeşte nebun. Pare calomniator. Pe lumea acesta —■ ca întotdeauna — o asemenea injurie „nebun" ar stârni reacţie dîrză, poate şi violentă. Se consideră „nebun" persoana care şi-a pierdut raţiunea, nechibzuită, imprudentă, proastă, excesivă.
Cum a putut Dumnezeu să-1 definească „nebun" ? Doar ştia să exploateze rodnicia pământului, să înmagazineze, să vîndă. Era considerat înţelept şi poate binecuvîntat de Dumnezeu. Gu toate acestea Dumnezeu ne spune că era „nebun".

Şi acesta doar pentru că măsurile pentru viitor le făcea privind numai această fugară viaţă pământească {v. 19). Ca şi regele din povestirea cu bufonul „nebun", el luase măsuri doar privind prezentul — prevăzuseră toate, în afară de soarta sufletului lor —. Pentru Dumnezeu, o astfel de conduită este nebunie. Fericitul fermier — după opinia omenească — era considerat cinstit faţă de semeni, dar nu era cinstit faţă de Dumnezeu — în primul rînd —, nici faţă de sine — precum nici faţă de semeni —. Nu-I dădea nici o cinste. Sta scris : „'..'. adu-ţi aminte de Domnul ... căci El îţi va da putere să le câştigi" — bogăţiile ■—■ (Deutr. 8.18). El uită aceasta, precum mulţi, foarte mulţi alţii.

Problema materială deveni unica sa grijă. Timpul şi mintea îi erau ocupate cu recoltele, animalele, hambarele, pieţele — cu toate în afară de Dumnezeu —. Se comporta ca şi cînd nu ar fi Dumnezeu. Scriptura afirmă că un asemenea om este un fel de nebun : „Nebunul zice în inima lui : 'Nu este Dumnezeu' " (Ps. 14.1) — chiar cînd verbal face formale mărturisiri de recunoaşteri a Dumnezeului cerului şi al pământului —. în acesta nebunie se află oricine lasă ca interesele materiale să-i invadeze vieţuirea într-atît încît să neglijeze pe Dumnezeu. Este ca şi cum ar zice : „Nu am nevoie să mă îngrijorez

de moarte, ori că voi fi supus vreunei judecăţi cereşti. Smt prea ocupat pentru a gîndi la veşnicie".

Frecvent întâlnim astfel de persoane prospere. Se bucură de toate, dar nu au timp să se consacre Domnului. Prietenii şi cunoscuţii îi numesc talentaţi, inteligenţi, le apreciază reuşitele, îttsă Dum-- nezeu îi consideră „nebuni". Orice om care ia măsuri numai pentru această viaţă, dar nu se pregăteşte pentru ceea ce va fi după viaţa aceasta, pentru ceea ce-i va urma, a pierdut simţul echilibrului raţiunii.

Doi oameni au trecut prin faţa unei clădiri impunătoare.

— „La cît evaluezi această proprietate ?" întrebă unul.

—■ „Nu ştiu", răspunse celălalt, „dar îmi este cunoscut că 1-a costat viaţa".

i

Mîntuitorul a zis : „Şi ce ar folosi unui om să cîştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul ? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său ?« (Matei 16.26).

Bogatul din pildă s-a lăsat prins de amploarea încîlcită a afacerilor

sale, a nesocotit că moartea este irevocabilă şi că va rămîne cu nimic. „Gol am ieşit din pîntecele mamei mele şi gol mă voi întoarce în sinul pământului" (Iov 1.21), este un adevăr de care este conştient tot omul şi totuşi... Lovit de moarte, omul cel mai bogat este redus sub nivelul celui mai mizerabil vieţuitor —• cel din urmă trăieşte —. Din mormînt, nu se poate cumpăra nimic. Un provefb italian zice că „ultima noastră haină nu are buzunare", Alexandru cel Mare, pe moarte, a cerut : Cînd voi fi mort, mîinile mele să fie peste linţoliu, pentru ca să se vadă de către toţi că sînt goale". Şi cererea i s-a îndeplinit. Moartea lichidează toate socotelile. Scriptura ne arată că cel care neglijează adevărurile solemne cu privire la soarta sufletului său este un nebun.

în pildă, bogatul nu a luat în considerare moartea subită „chiar în noaptea aceasta". Bogăţia nimănui nu-i poate amîna moartea. Timpul nu se poate cumpăra. El s-a pregătit doar „să bea, să mănânce şi să se bucure". Dar Dumnezeu a zis : „Nu ! în noaptea aceasta ..."

!

Existenţa noastră este nesigură. Sintem astăzi, dar va veni un „mâine" când nu vom mai fi. Nu ştim ce surprize ne vor prezentai zilele viitoare. Facem planuri. Contăm că le vom executa. Sperăm ca totul să decurgă perfect, potrivit aşteptărilor noastre şi presupunem că într-o *a* — mereu alta —■ vom porni pe calea mîntuirii.

„Nu te făli eu ziua de mâine, căci nu ştii ce poate aduce o zi" (prov. 27.1).

Ştiinţa a făcut paşi uriaşi în depistarea bolilor. Un mare număr de vechi maladii „ucigătoare" au fost subjugate şi învinse. Dar, moartea, acest flagel necruţător n-a putut fi înfruntată şi doborîtă de nici un geniu — oricât de sclipitor ar fi fost el — şi nici nu mai e vreo speranţă, ou toate cele aspirate după 1950 şi spulberate în două decenii. Singura speranţă rămîne răspunsul apelului : „De aceea, şi voi fiţi gata ; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gîn-diţi" (Matei 24.44). Dumnezeu zice că acela care nu prevede şansa veşniciei este nebun.

„Veniţi să ne jucăm !". Iată la ce ne invită Domnul — a fi cu pregătirea terminată — pe fiecare dintre noi.

Pregătirea pentru o veşnicie sigură pe cînd trăim într-o lume nesigură, este singura conduită raţională. Trăirea în tot adevărul rezonabil —

potrivit Cuvîntului — ne scapă de ceea ce ar putea fi nebunia noastră. „Pregăteşte-te să întâlneşti pe Dumnezeul tău" (Amos 4.12), este chemarea cea mai presantă pe care ne-o adresează Domnul. Expresia a se pregăti este alcătuită din două cuvinte latine care înseamnă „a fi gata mai dinainte". Domnul ne cheamă să fim gata mai dinaintea morţii sau a revenirii Mântuitorului.
Este singurul mijloc de a fi salvaţi — mîntuiţi. Luaţi dar seama la apelurile Duhului astăzi şi urmaţi pe Isus pe căile ce le parcurgeţi astăzi, pentru veşnică părtăşie cu El.
V. TOATE DATORIILE PLĂTITE
Un eminent profesor universitar s-a întors dintr-o lungă călătorie. El a vizitat renumite centre universitare, s-a întreţinut cu educatori şi cu remarcabili oameni de stat. Un ziarist al revistei universitare unde lucra, la înapoiere, îl solicită să-i relateze concluziile sale.
„în urma călătoriilor ce aţi întreprins şi a întreţinerii cu personalităţile cele mai strălucite ale Europei, ţinînd seama de aprofundatele dumneavoastră studii în istorie, ce a rămas mai profund gravat în mintea dumneavoastră ?"
Profesorul creştin i-a răspuns : „Tînărul meu prieten, există două fapte oare se reliefează : Mai întîi că eu sînt un păcătos şi apoi că Isus este singurul Mântuitor".
Considerăm că răspunsul a fost neaşteptat de încadrat principiilor Bibliei, prezentînd Mîntuitorul omului pierdut.

Fără Mântuitor, păcătosul este fără speranţă. Cuvîntul este clar : „Plata păcatului este moartea" (Rom. 6.23).
Moartea de care ne vorbeşte aici apostolul Pavel nu este moartea naturală a oricărei fiinţe omeneşti — buni sau răi —, consecinţa păcătuirii lui Adam. Aici este vorba de moartea a 2-a pe care apostolul Ioan o identifică în Apoc. 21.8 — moarte din care nimeni nu va mai învia. Desigur, nu este deloc o perspectivă agreabilă.
întreaga omenire era datoare acestei morţi veşnice — păcatul devenind inerent naturii umane. Dar, Isus Hristos, darul lui Dumnezeu a părăsit locuinţa cerească pentru a veni, trăi şi muri pe acest pământ in locul nostru. El a suportat această moarte ce ni se cuvenea nouă, pentru ca noi să putem obţine viaţa pe care doar El o merita. El a plătit integral datoriile ce implicau mîntuirea omenirii. Singura parte ce ne-a rămas este doar de a accepta neprihănirea Sa ■— şansa mântuirii.

Să ne imaginăm că tu şi eu datorăm unui oarecare David cîte 5 000 lei şi că nici eu, nici tu nu putem să ne plătim datoriile, deşi sîntem ameninţaţi cu justiţia. Să mai presupunem că un prieten comun Mihai ne oferă amîndurora cîte 5 000 lei pentru a scăpa de datorii. Generozitatea lui Mihai pune în ordine datoriile faţă de David ? Nu, pînă nu facem plata către David.
Această imagine imperfectă ilustrează ce a făcut Mîntuitorul pentru păcătoşi. El a plătit prin sîngele Său, oferind oricui datoria păcatelor sale, prin credinţă, pentru a putea transfera rezultatul sacrificiului Său în favoarea mea şi a ta. întreaga Biblie cuprinde doar această ofertă a mîntuirii prin Fiul lui Dumnezeu devenit Fiul omului. Credinţa — repet — încheie această tranzacţie şi transferă sacrificiul Mântuitorului în contul nostru." . . . sîntem socotiţi neprihăniţi prin sîngele Lui, prin moartea Fiului Său .. . împăcaţi cu El.. . mîntuiţi prin viaţa Lui" (Rom. 5.9). încrederea în făgăduinţele lui Dumnezeu conduce la împăcarea cu El prin iertare a păcatelor şi împuternicire de a nu le mai repeta —■ trăirea în afara păcatului, dovada iertării şi a trăirii prin harul divin.
„Mântuitorul a trăit fără păcat. El a murit pentru noi şi acum ne oferă să ia asupra Sa păcatele noastre şi să ne dea dreptatea Sa. De vă predaţi Lui şi-L acceptaţi ca Mîntuitor personal, oricât de vinovată ar fi fost vieţuirea voastră, prin El, sînteţi consideraţi ca fără vină, drepţi. Caracterul Lui îl înlocuieşte pe al vostru şi aveţi acces la Dumnezeu ca şi cum n-aţi fi păcătuit niciodată" EGW.<u>.....</u>
Deci, îndreptăţit înseamnă „ca şi cum n-aţi fi păcătuit niciodată".
19
„Credinţa este criteriul prin care Dumnezeu a prevăzut iertarea păcătoşilor, nu pentru că ea posedă în sine vreo virtute ce produce merite pentru mîntuire, ci pentru că prin ea se acceptă meritele Mînţuitorului, singurul remediu pentru păcat" EGW.
Studiul epistolei către Romani scoate în evidenţă trei factori de îndreptăţire— sîngele lui Hristos, harul lui Dumnezeu şi credinţa celui pocăit. Păcătosul care se pocăieşte este îndreptăţit prin sîngeie pe care Hristos 1-a vărsat pe calvar. Prin harul Său, Dumnezeu a îngăduit acest sacrificiu şi prin credinţă păcătosul îl primeşte. Harul lui Dumnezeu este favoarea supremă pe care omul nu o merită, dar care a aşezat beneficiile sîngelui lui Hristos la îndemîna lui, a omului, credinţa fiind braţul prin care el poate apuca iertarea ce îi este oferită.

Apostolul Pavel scrie : „Celui ... ce crede în Cel ce socoteşte pe păcătos neprihănit, credinţa pe care o are el îi este socotită ca neprihănire" (Rom. 4.5).
Dumnezeu spune că de venim la El cu toată nevrednicia noastră, mărturisindu-ne păcatele noastre şi crezînd în puterea Sa de a ne elibera de rău, El va anula datoria noastră şi ne va accepta în numele Prea Iubitului Său Fiu Isus. „Dacă ne mărturisim păcatele. El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire" (1 Ioan 1.9).
Dumnezeu aşteaptă ca să acceptăm făgăduinţele Sale.
Mulţi se întreabă dacă faptele bune nu pot să ne recomande pentru mîntuire. Nu-i posibilă tranzacţia „contabilă" prin care faptele de evlavie să poată fi considerate meritorii şi să acopere, ori să precumpănească neascultarea faţă de poruncile lui Dumnezeu din trecut ? Răspunsul este : Nu ! Mîntuitorul a plătit toate datoriile noastre.
Faptele bune — rodul puterii harului în cel care îl acceptă pe Mîntuitorul său ■— sînt cuprinse tot în preţul răscumpărării, reprezită un cadou al cerului şi nu pot fi considerate merite pentru mîntuire. Porunca divină privind renaşterea spirituală necesită credinţă, îndreptăţire şi o anume atitudine spirituală. Această ordine nu este niciodată inversată, nici schimbată în Sfintele Scripturi. Să ne fie clar că faptele nu precedează, ci urmează experienţei îndreptăţirii prin credinţă.
Faptele sînt rezultatul mîntuirii noastre, nu cauza. In alţi termeni, noi nu punem viaţa în armonie cu poruncile lui Dumnezeu pentru a fi mîntuiţi ; dar, pentru că Hristos ne-a mînttiit, El ne dă o inimă nouă oare, cu ajutorul Său, ne ajută să păzim poruncile

Sale. De aceea, a vorbi despre îndreptăţirea prin credinţă fără o vieţuire de ascultare de voinţa lui Dumnezeu, este o interpretare greşită. Ele aparţin unul altuia, cum căldura aparţine focului. Ele merg mînă în mînă, ascultarea însoţeşte îndreptăţirea.
Ce fericită asigurare ! Acceptînd moartea pe care Hristos a suportat-o pentru noi toţi, datoria noastră a tuturor este plătită. Atunci, prezenţa Sa în inima noastră ne va permite să ducem o viaţă da ascultare a voiei Sale.
VI. OAMENII LUI DUMNEZEU O NOUA RASA

Aşa cum hotărîsem, vineri după amiază am sosit la Chathacha, •fin mic sat din Malawi în Africa Orientală. Ne bucuram la **gîndul** <că vom avea o seară agreabilă cu creştinii şi ceilalţi locuitori din sat. Tot apropiindu-ne de sat, auzirăm tobele. Inimile noastre tre-săriră. Se petrecea o adevărată orgie. Sătenii se desfătau prin dansuri caracteristice şi chef întreţinut de multă băutură. Petrecerea păgînă era în toi. Mai puteam oare predica Evanghelia acestor indivizi abrutizaţi de alcool ? Dacă provizia de bere ar dura, dansurile ar fi întreţinute şi nu vom mai fi capabili să ne închinăm Domnului nici măcar noi creştinii.
Fratele lacob, evanghelist profesor, încercase să convingă şeful "tribului să întrerupă serbarea. Dar, acesta nu a luat în considerare cererea aceasta, iar vrăjitorul îl susţinu pe şeful tribului ca tribul "Să-şi continuie petrecerea. Vasele cu bere erau mereu aduse şi tobele băteau în continuare. Veniră la această petrecere şi locuitorii din şalele vecine. Dansul deveni frenetic. Rămînea şi o vagă speranţă. Dacă berea avea să se termine, sărbătoarea urma să se termine şi ar fi rămas avantajul să ne fi adresat unei mulţimi neaşteptat de mari — •chiar dacă starea ei intelectuală lăsa de dorit.
în acea vineri seară am avut o adunare de rugăciune în mica biserică din chirpici cu credincioşii noştri. Rugarăm pe Domnul să schimbe această situaţie disperată şi descurajatoare. Nimeni n-a putut dormi în noaptea aceea. Spre dimineaţă, s-a terminat berea. Ţipetele s-au potolit şi apoi s-a aşezat liniştea. Vecinii plecaseră în satele lor, iar satul se scufundă într-o beată amorţire.
în bisericuţa a cărei pace nu fusese tulburată de petrecere, ţi-.imrăm serviciile divine. Participară doar creştinii.
După amiază ne adunarăm sub arborii **bwalo** — Gurtea şefului.

în timp ce predicam şi cîntam, sătenii apăreau din colibele lor. Unii se alăturară adunării. Alţii rămaseră la casele lor şi ascultau, în timp ce pastorul Yokoniah Sosola vorbea, văzui vrăjitorul ieşind din coliba lui şi aşezîndu-se la intrare cu spatele spre noi. După' cîtva timp se ridică şi se furişă printre case pînă la distanţa de unde putea auzi bine vocea predicatorului.
într-o mică pauză, o bună parte dintre săteni se uniră cu noi. Cînd mă ridicai să rostesc Cuvîntul, vrăjitorul avansa precaut. Părea că acţionează sub constrîngere.

In cadrul predicii, atunci a fost lansat apelul decisiv. Cerusem, celor care doreau să accepte pe Hristos ca Mîntuitor, să se apropie. Spre surpriza noastră —- şi a celor mai împietriţi păgîni din sat — unul dintre primii care răspunseră apelului a fost şi vrăjitorul. în-genunchiat în faţa altarului, primi mîntuirea.
Convertirea sa a fost atît de sinceră, pe cît fusese de imprevizibilă şi emoţionantă. El deveni unul dintre aceia ce aparţin rasei noi,. aceea a lui Dumnezeu. Era născut din nou.
După cîţiva ani am aflat că era diacon al acelei biserici — comunităţi •— şi un adevărat exemplu pentru toţi sătenii.
Experienţa naşterii din nou depăşeşte teoria. Convertiri reale ca cea a vrăjitorului mărturiseşte despre puterea mîntuitoare a Evangheliei. Aceste convertiri sînt renaşteri spirituale, oameni născuţi din nou. Fără ea nu este creştere. Pentru acest motiv, nefiind renăscuţi, mulţi ce se consideră creştini nu fac progrese.
Ce este naşterea din nou ? Cum se produce ea ? Expresia vine chiar din spusa Mîntuitorului către Nicodem : „Dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu" ; „Dacă un om nu se naşte din apă şi din Duh, nu poate intra în împărăţia lui Dumnezeu" (Ioan 3.3, 5). Cu altă ocazie a spus ucenicilor : „Dacă nu vă veţi întoarce la Dumnezeu şi nu veţi deveni ca nişte copilaşi, nu veţi intra în împărăţia cerurilor" (Matei 18.3). Nicodem, a fost surprins de aceste spuse, descumpănit, dezorientat — ca şi mulţi alţii după aceea. A primit lămurirea : „Ce este născut din carne, este carne şi ce este născut din Duh, este Duh" ; „Nu te mira deci că ţi-am zis : ‚Trebuie să vă naşteţi din nou'" (Ioan 3.6, 7). Apostolul Pavel declară : „... sîngele lui Hristos ... prin Duh ... vă va curaţi cugetele voastre de faptele murdare" (Rom. 9.14).
Mîntuitorul face clar că împărăţia Sa este constituită dintr-o rasă nouă de oameni — atît pe acest pămînt, cît şi în ceruri — şi anume, cei născuţi din nou, care au dobîndit o nouă natură, una spirituală. Ne naştem în natura păcătoasă, şi în ea, prin strădanie firească, oricît efort am depune nu vom putea trăi în dreptatea Legii divine şi nici participa la curăţia spirituală din ceruri. „Carnea şi sîngele:

tiu. poate să moştenească împărăţia lui Dumnezeu... putrezirea nu poate moşteni neputrezirea" (1 Cor. 5.50). Natura spirituală care trebuie să-i ia locul este indispensabilă şi nu poate fi obţinută decît;

printr-un singur mod, prin naşterea din nou care vina de sus.
Cum se face aceasta ? Se poate realiza simplu, doar printr-un act de voinţă? Da şi nu. Nu. pentru că minunea naşterii din nou, ceva spiritual nu poate fi decît lucrarea Duhului Sfînt prin aportul efortului omenesc. Şi totuşi da, pentru că atitudinea ce o ia păcătosul pentru Hristos declanşează o dăruire de energie creatoare, divină care dă naştere unei vieţuiri noi în suflet.
Omului îi revine să accepte invitaţia lui Dumnezeu. El poate să se supună controlului şi dirijării lui de Duhul Sfînt. El poată alege să servească iui Dumnezeu. El poate cere lui Dumnezeu să treacă prin aceeaşi experienţă ca şi David cînd s-a rugat : „Zideşte în mine o inimă curată Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic" (Ps. 51.10). Da ! Naşterea din nou vine de sus. Ea intervine cînd Duhul Sfînt dă un diferit impuls naturii noastre moarte şi o reînsufleţeşte. Modul în care Duhul Sfînt face acest miracol rămîne o taină. Lui Nicodem — rămas perplex — Mîntuitorul i-a adăugat : „Vîntui suflă încotro vrea şi-i auzi vuietul ; dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul" (Ioan 3.8).
„Cînd vîntui suflă printre crengile copacilor i se percepe zgomotul produs prin frunze, dar în acelaşi timp este invizibil -— nu ştim de unde vine şi încotro merge. Faptul că nu-ţi poţi preciza momentul şi locul convertirii prin amintiri, nu poate constitui dovadă că nu este reală convertirea ta. Prin mijloace la fel de nevăzute, ca vîntui, Mîntuitorul lucrează constant la inimă. Puţin cîte puţin, poate fără să-ţi dai seama, sufletul primeşte impresii ce-1 atrag către Hristos — meditînd, citind Scripturile, ascultînd predici sau cîntări •etc. ! Şi odată, urmare a unui apel mai direct al Duhului Sfînt, sufletul înclină şi se predă bucuros lui Hristos. Astfel de convertiri sînt considerate instantanee. în realitate, ele sînt rezultatul unei acţiuni lente, răbdătoare şi prelungi a Duhului lui Dumnezeu" EGW.
Aşa s-a întîmplat cu vrăjitorul amintit. De cît timp Duhul lui Dumnezeu lupta cu inima lui, numai Dumnezeu ştie. Opoziţia şi sfidarea apelurilor Evangheliei proba lupta lui interioară, una din • reacţiile sale. Dar, el a cedat apelurilor repetate a lui Dumnezeu. în acel moment el era născut a doua oară, în momentul cînd predase voinţa sa lui Dumnezeu. Poate fi şi pentru voi la fel.
Oricît de invizibil, vîntui produce efecte vizibile şi sensibile. La fel acţiunea Duhului asupra sufletului. Se va manifesta în toate fap-

tele celui care a trăit puterea mîntuitoare prin experienţa sa personală. Cînd Duhul lui Dumnezeu ia în stăpânire inima, viaţa este transformată. Gîndurile păcatului sînt lăsate la o parte, se renunţă la faptele rele, iubirea, smerenia şi pacea iau locul mîniei, invidiei, certurilor. Bucuria înlocuieşte tristeţea şi faţa reflectă lumina ce coboară din curţile cereşti. Binecuvîntarea este dobîndită cînd sufletul capitu'ează înaintea lui Dumnezeu. Atunci o putere invizibilă creează un suflet nou după chipul lui Dumnezeu" (Ibidem).

Fără a trece prin această experienţă, nimeni nu poate intra în împărăţia lui Dumnezeu. însuşi Mîhtuitorul, Poarta împărăţiei a decis ca admiterea să nu se facă decît printr-o nouă naştere. Acesta nu este un decret arbitrar, ci o realitate, desigur surprinzătoare, ca şi tot ceea ce se referă la viaţă. Spre exemplu, singurul mijloc de a transforma vegetalele în carne şi sînge este absorbţia lor de un animal şi trecerea lor prin procesul lui vital. Dar, cine poate explica acest fenomen ? La fel tansformarea furajului dat vacii, în lapte. La fel este de tainic procesul spiritual în sufletul omului cînd primeşte pe Hristos în inimă prin Duhul Sfînt. „La fel este — cu nuanţe diferite — în experienţa fiecăruia dintre noi." . . . cine nu intră pe uşă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoţ şi un tîlhar" (loan 10.1), adică este zadarnică orice încercare de a intra în ceruri în alt fel. Voi trebuie să vă naşteţi din nou.

„Ca şi Nicodem, trebuie să consimţim a intra în nouă vieţuire ce ni se oferă ca primul dintre păcătoşi." In nimeni Altul nu este mântuire ; căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiţi" (Fapte 4. 12). Prin credinţă 'primim harul lui Dumnezeu, dar credinţa nu este Mîntuitorul nostru. Ea nu constituie vreun merit, nu ea ne recomandă pentru cer, nu este merit în si^ie. Ea nu este decît mîna care apucă pe Hristos însu-şindu-şi meritele Sale şi aduce remediu păcatului. Deasemeni, noi sîntem incapabili de a ne pocăi singuri, fără ajutorul Duhului Sfînt. Scriptura ne spune : „Pe . . . Isus, Dumnezeu L-a înălţat... ca să dea pocăinţa . . ." (Fapte 5.31).

„Deci, cum vom fi mîntuiţi ? .. . Lumina ce emană de la cruce descoperă iubirea lui Dumnezeu. Această iubire ne atrage la El. Dacă noi nu opunem rezistenţă, vom fi aduşi la piciorul crucii prin simţămîntul pocăinţei de păcatele care au făcut necesară crucificarea Mîn tui torului. Atunci Duhul lui Dumnezeu va produce o nouă viaţă în

sufletul credinciosului. Inima şi mintea, spiritul vor fi create din nou, după chipul celui ce lucrează în noi pentru a-şi supune toate lucrurile. Atunci Legea lui Dumnezeu va fi scrisă în inimă şi ca Hristos noi vom putea spune : ‚îmi place să fac voia Ta Dumnezeul Meu' ". EGW

VII. „V^{M}-UL VICTORIEI (BIRUINŢEI)

La umbra unui copac din grădina unui sanatoriu se odihnea o femeie creştină. Mai încolo, două tinere — şi ele la tratament — vorbeau înflăcărat. Frânturile din conversaţia lor întretăia meditaţia bolnavei.

„Boala mea este foarte gravă" zicea una. „Doctorul nu mi-a dat multă speranţă. Dacă nu mă mai pot însănătoşi, nu mă mai îngrijesc". Aceste cuvinte se agăţară în mintea bătrânei „nu mă voi mai îngriji clacă . . .". Ea se surprinse parafrazînd aceste cuvinte printr-o rugă : „Tată, nu mă voi mai îngriji să fiu creştină dacă nu pot să trăiesc o viaţă de biruinţă ; căci este singura viaţă care aduce bucurie".

Viaţa de biruinţă ! Cîţi aşa-zişi creştini ştiu ce înseamnă aceasta. Ei ajung într-o zi apogeul entuziasmului spiritual, pentru a cădea a doua zi în adâncimea înfrângerii şi a păcatului. Nu acesta este planul lui Dumnezeu, ba, este chiar opusul vieţii. Un ins nu poate intra şi ieşi din mormîntul său după capriciul său. La fel, chiar de cum a primit viaţa cerească. Cel ce o posedă are posibilitatea să o menţină la un nivel constant de biruinţă.

Aţi fost până în prezent un creştin nestatornic ? Suspinaţi după gustarea, unei biruinţe depline asupra păcatului ? O puteţi avea : „. . . mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne dă biruinţa .. ." (1 Cor. 15.57). Subliniem că El „ne dă".

„In Hristos stă puterea voastră — privind biruinţa. Lăsaţi-L pe El să ducă la biruinţă bătăliile voastre, lăsaţi-L să lupte El. Supu-neţi-vă fără încetare Lui. EI este miracolul naşterii din nou. Menţineţi predată voinţa voastră lui Dumnezeu. Veniţi la El cu slăbiciunea voastră şi rugaţi-L să vă dea puterea Sa. Atît timp cît procedaţi astfel, fără a vă revolta contra Lui, puteţi fi siguri că veţi primi îndurarea Sa. Viaţa Sa se va revărsa în vieţuirea noastră. Aceasta ne învaţă Isus în parabola viţei şi a mlădiţelor, din loan 15.1-11. El ne va acorda totdeauna harul Său şi puterea Sa, cînd vom trece prin încercări şi ispite". El promite că împreună cu ispita a pregătit şi mijlocul să ieşim din ea, ori să putem răbda : „Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu

puterea omenească. Şi Dumnezeu care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste put-'iile voastre; ci, împreună cu ispita a pregătit si mijlocul ca s-0 puteţi răbda" (1 Cor. 10.13),
„Mijlocul de a ieşi din ea". Această scurtă propoziţie lămureşte pe deplin măsurile luate de Dumnezeu privind biruinţa. Să predăm voinţa noastră voinţei lui Hristos prin rugăciune, cerând Domnului — în revărsarea sufletului nostru către El — ca să ne scape El de is-

pite. Şi în modelul de rugăciune (Mat. 6.7-13) încheierea este : „izbâreşte-ne".
„Ara văzut cum se poate obţine acest har. Intraţi în cămăruţa voastră şi acolo stăruiţi înaintea Domnului sincer, .cu căldura sufletului. Nu părăsiţi cămăruţa înainte ca Dumnezeul să vă fi îmbrăcat cu putere" EGW.
Rugăciunea a fost numită curentul vieţii care leagă sufletul de Dumnezeu. Rugaţi-vă dimineaţa înainte de a începe activitatea voastră. în rugă tăcută chemaţi pe Domnul în ajutor cînd, subtil, cel rău vă încearcă în cursul zilei. Rugaţi-vă seara, înainte de culcare, mulţumind pentru biruinţele căpătate prin Hristos, adresîndu-vă Lui ca unui Prieten, destăinuindu-vă, eerînd îndrumare şi putere pentru înfăptuire.
Desigur oă rărnîne necesitatea de a studia Cuvîntul. Aceasta L-a ajutat şi pe Fiul omului să se fortifice şi să biruiască. El a fost ispitit ca nimeni dintre noi, niciodată, dar fără a păcătui. Cum a biruit El ? Putem să-L vedem: după 40 zile do post în pustiu . . . Diavolul a venit la El cu cele mai subtile ispite, dar Domnul a opus fiecărei ispite ci-te un : „Stă scris" (Mat. 4.4, 7, 10). Cuvîntul lui Dumnezeu s-a dovedit pentru El un scut pe care săgeţile arzătoare ale celui rău nu l-au putut străpunge.
Cuvîntu.1 lui Dumnezeu reprezenta şi pentru Psalmist singura apărare contra celui rău : „Strîng Cuvîntul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta" (Ps. 119.11).
Dacă păstrăm cu soumpătate în duhul nostru făgăduinţele lui Dumnezeu, ele vor fi pentru noi un scut şi o platoşă care ne vor proteja în fiecare zi în lupta noastră contra răului.
Luaţi seama mereu la modul în care Domnul împlineşte făgăduinţele Sale şi reînnoieşte încrederea noastră în puterea, înţelepciunea şi iubirea Sa, întărindu-ne credinţa. De aceea apostolul Paveî zicea :

„Credinţa vine în urma auziţii ; iar auzirea vine prin Cuvîntul iui Hristos"'(Rom. 10.17).
Studiul Bibliei ne permite să discernem voia lui Dumnezeu. Cum altfel s-ar putea aşeza ascultarea şi credinciosia noastră ? Cele 10 porunci enunţă tot ceea ce Dumnezeu aşteaptă de la noi. La aceasta creştinul trebuie să răspundă : „Facă-se voia Ta !,", Prin supunere faţă de voia divină se produce înnoirea în Hristos, o vieţuire nouă prin oare omul devine un păzitor al Legii în mod natural, ca ceva ce vine de la sine — nu strădanie chinuitoare.
Naşterea din nou, creşterea spirituală ca şi roadele Duhului Sfînt sînt miracolele lui Dumnezeu. Este promisiunea Sa în lupta păcătosului cu păcatul. Dar El nu-Şi poate îngădui să înfăptuiască ceoa ce noi înşine putem face. în viaţa fizică ca şi în viaţa spirituală.

creştinul trebuie să desfăşoare-toate facultăţile sale pentru a întreţine viaţa nouă pe care a primit-o. De aceea, avem nevoie de a studia Biblia şi a ne ruga zilnic, pentru continua orientare spirituală şi creştere în credinţă — aşa cum hrana şi apa sînt necesare trupului.
O altă responsabilitate ce revine creştinului este menţinerea sa în cooperare cu Dumnezeu prin atitudinea de rezistenţă faţă de ispită, „împotriviţi-vă diavolului şi el va fugi de la voi" (Iacob 4.7). în tot timpul trebuie să ne menţinem în atitudine de supunere faţă de Dumnezeu şi de împotrivire faţă de Satana.
Se relatează despre o fetiţă ce făcea ceea ce nu trebuia, că,atunci cînd mama a întrebat-o :
— „N-ai deloc voinţă ?",. ea a răspuns :
— „Ba da,, dar credea nu în măsură suficientă".
Se pare că aceasta este. dificultatea multor creştini ce oscilează în conduita lor. Ei se trezesc în situaţia că nu pot spune „Nu !« atunci cînd sînt asaltaţi;de ispită. .-..■■■■• .....
Este preluată'îndrumarea unui proverb chinez care zice că desigur, nu putem împiedica păsările să zboare pe deasupra capului, dar le putem împiedica să-şi facă cuib în el. Tot astfel, nu putem împiedica ispita să vină la noi ; clar, putem, cu ajutorul lui Dumnezeu a evita să ne jucăm cu focul şi a cădea sub influenţa celui rău. Chiar Isus a fost ispitit, dar nu a păcătuit.
Cel care bea, nu poate spera să cîştige biruinţa asupra viciului său, dacă nu încetează să frecventeze cîrciumile şi compania beţivilor.

Trebuie să evităm terenurile unde Satana îşi are întinse cursele sale. Aceasta constituie o parte fundamentală a rezistenţei noastre contra răului.
Viaţa noastră este la adăpostul creat prin sîngele lui Hristos? Am înţeles deplin limbajul cerului? „V" înseamnă victorie, biruinţă constantă asupra păcatului. Singura noastră îndatorire este de a co-labora cu Hristos pentru a da vieţii noi ce El ne oferă, susţinerea[1] necesară prin studiul Bibliei, rugăciune şi atitudine dependentă dear de Isus şi rezistenţă faţă de Satana. •

.'.'•;" 'VIII. LEGEA LUI DUMNEZEU

Ce aşteaptă Dumnezeu de la un creştin ? Doriţi să urmaţi pe Isus şi nu faceţi ceea. oe este drept? Mai vreţi să cunoaşteţi voinţa Domnului ?.: Voiţi; să vă purtaţi în mod corect ? Putem şti ceea ce aşteaptă Dumnezeu de la noi ? Mulţi ne-am pus asemenea întrebări.

Răspunsul dat de Dumnezeu este valabil fiecăruia dintre noi. Da ! Putem !
Biblia ne relatează cazul unui tînăr ce dorea să urmeze Mîntui-torului sufletului său. Auzise pe Isus vorbind. Suspina din toată inima după învăţătura Sa şi era avidă mintea lui după cuvintele ce-i luminau cugetarea. Căută prilej a pune învăţătorului întrebarea ce-i preocupa sufletul şi zise : „Ce bine să fac, ca să am viaţa veşnică ?" (Matei 19.16). L-a trimes Isus în vreo misiune importantă — spre exemplu, cu vreo solie la cei din categoria lui socială ? Doar era un nobil bogat şi dorinţa lui bună trebuia să ţîşnească din toţi cei asemeni lui. N-ar fi putut să-1 distingă în vreun fel oarecare în serviciul învăţătorului ? Nimic din toate acestea. Isus nu-i dădu nici o misiune deosebită. Nu-i ceru nimic altceva decît ceea ce ceruse ucenicilor Săi. „Dacă vrei să intri în viaţă, păzeşte poruncile" (v. 17).
Cu alte cuvinte, îi ceru să păzească cele 10 porunci. (Paradoxal, mulţi zişi creştini, ce se consideră urmaşi ai lui Hristos, nu sînt de acord cu El în această privinţă. Ei insistă numai asupra credinţei. „Crede numai !" zic ei, ca şi cî'nd nimic altceva nu s-ar cere creştinului).
Iată însă că nu este declarată suficientă credinţa celui ce vine la Isus. Oare, ascultarea de poruncile Sale, cerută de Mîntuitorul să fie „legalism" ? A venit El să ne scutească de păzirea poruncilor ? Cum am putea să ne închipuim aşa ceva ? Cuvîntul este destul de clar : „păzeşte poruncile".

Se cuvine a face dinstincţie între ascultarea unui creştin de Legea lui Dumnezeu şi încercarea unui păcătos de a obţine mîntuirea prin strădania de a păzi poruncile prin puterea lui. Mîntuirea ne este dată doar prin harul lui Isus. Nici faptele bune, nici ataşamentul faţă de Lege prin diverse forme a faptelor de evlavie, nu pot crea merite pentru obţinerea mîntuirii. însă, din clipa în care este cineva mîn-tuit — acceptîndu-L pe Isus ca Mîntuitor — şi vrea să facă voia lui Dumnezeu, va deveni evidentă mîntuirea sa şi fapta de ascultare prin păzirea poruncilor.

Sfînta Lege a lui Dumnezeu înseamnă mult mai mult decît decretări a ce este interzis şi a ce trebuie făcut. Poruncile sînt principii esenţiale pentru orientare şi trăire în purtare. Ele se referă la motivele acţiunilor, la expresia lăuntrului — gînduri traduse în fapte. Aceste principii sînt inerente relaţiei creaturilor inteligente cu Creatorul lor — principii ce acţionează în întreg universul. Aplicabile bile în afara timpului, poruncile existau —■ în principiu — înainte de a fi date omului sub forma celor repetate prin înscrisul pietrelor

date lui Moise. Tocmai pentru că ele existau deja, Dumnezeu i le-a retransmis lui Moise sub formă scrisă. Prin ele, se înlătură temeiul bun — a ce se cere — şi se interzice temeiul rău — a ce se interzice. Unele fapte nu sînt păcate pentru că sînt interzise, ci ele sînt interzise pentru că sînt păcate. Dumnezeu este iubire şi Legea Sa este expresia caracterului Său, iubire. Ea nu poate fi păzită decît de cei care iubesc pe Dumnezeu mai mult decît orice şi manifestă aceasta prin ascultarea de poruncile Sale — expresie a ceea ce El vrea ca omul să fie prin ceea ce face. Legea Sa — poruncile Sale — pot fi păzite doar de cei ce primesc natura divină, adică de cei renăscuţi, de cei supuşi voii divine, ce au primit cu bucurie pe Mîntuitorul lor, în inima lor.

Astfel, îndrumarea* „păzeşte poruncile Mele" vizează pe cel avid a şti, care doreşte să fie ceea ce reprezintă poruncile, pentru că iubeşte pe Dumnezeul Său mai mult decît orice — şi nu caută să facă ceva pentru a merita părtăşia cu Dumnezeu prin forme religioase, exteriorizări ce nu sînt comune cu spiritul Legii.

Că iubirea divină face posibilă păzirea poruncilor reiese şi din următoarele : „Un învăţător al Legii ... Ia zis : ... ce să fac să moşte-nesc viaţa veşnică ?' Isus i-a zis : .Ce este scris în Lege ? Cum citeşti în ea ?\ El a răspuns : ‚Să iubeşti; pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată

inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta şi cu tot cugetul tău, şi pe aproapele ca pe tine însuţi.' ‚Bine ai răspuns' i-a zis Isus : ‚fă aşa şi vei avea viaţa veşnică' " (Luca 10.25-28). Acest adevăr, învăţătorul Legii venit „să ispitească pe Isus" l-a redat din Deutr. 6.5 şi Lev. 19.18. Cu o altă ocazie, Mîntuitorul cită însuşi aceste texte, adăugind : „în aceste două porunci se cuprinde toată L>egea şi Proorocii" (Mat. 22.40). Iubirea supremă faţă de Dumnezeu şi iubirea dezinteresată faţă de aproapele rezumă principiile •de bază ale Legii lui Dumnezeu şi motivele care antrenează ascultarea.

Adevărata păzire a poruncilor nu constă doar în îndeplinirea formală a unor fapte, ci este reflectarea voinţei divine — a caracterului Creatorului —, este o manifestare exterioară a esenţei spirituale a lăuntrului nou creat. Mîntuitorul a zis : „Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele" (Ioan 14.15). Departe de a constitui o încercare de a cîştiga mîntuirea prin strădania de a face fapte de ascultare — meritorii pentru mîntuire —, dimpotrivă, adevărata ascultare mărturiseşte că sîntem născuţi din nou, că am primit o natură nouă. Acest fel de ascultare, este expresia recunoştinţei a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi — îngăduind să se facă prin noi adevărata ascultare, prin puterea divină.

29

Ce afirmă poruncile ?

Ce ne cer cele zece porunci ? Prima zice „să nu ai alţi dumnezei afară de Mine".

Poate gîndiţi ■— ca mulţi alţii : — Foarte uşor ! Cui îi trebuie un alt Dumnezeu ? însă porunca aceasta cere ca nimic din ceea ce există aici pe pămînt să nu fie atît de iubit încît să se interpună între noi şi Dumnezeu. întotdeauna, în totul, El trebuie să fie primul. Orice ar diminua ardoarea devotamentului nostru faţă de El, sau ne răpeşte timpul cuvenit Lui, constituie o violare a acestei porunci. Isus a transmis : „Cine iubeşte pe tată, ori pe mamă, mai mult decît pe Mine, nu este vrednic de Mine" (Matei 10.37). S-ar putea interpune între noi şi Dumnezeu nu numai o persoană, ci şi un obiect, un lucru oarecare, sau — paradoxal — eul nostru. Fleacurile, bagatelele ne umplu uneori viaţa şi alungă pe Dumnezeu. Trebuie Bă veghem pentru a nu cădea în această capcană. Ardoarea pentru altceva, ar putea să ne ducă la violarea primei porunci. Afacerile, plăcerile, obiceiurile, anumite cîntece, vanitatea, diversa bunuri, banii,, îmbrăcămintea, iubirea de

sine etc, tot ceea ce ni se pare uneori mai important deoît Dumnezeu — cliiar dacă pervertirea mi-ar răpi conştiinţa deplină a faptului — ia locul Dumnezeului căruia presupunem că ne închinăm şi căruia, poate, îi servim în vreun fel ceremonial.

„Poruncile Taie sînt fără margini" — limite-—■ (Ps. 119.16).. Astfel este şi prima poruncă. Tot ce lăsăm să uzurpe poziţia pe care Dumnezeu trebuie să o deţină în viaţa noastră şi ne diminuează comuniunea cu El, poate deveni un idol. Sînteţi prea ocupaţi pentru a vă mai putea ruga ? Ori pentru a studia Biblia ? Prin acestea, ca şi prin multe altele, de fapt aşezaţi alţi dumnezei înaintea Dumnezeului adevărat, recunoscut şi contestat în acelaşi timp. •

Ce este idolatria ?

A doua poruncă interzice forme bine determinate de idolatrie (Ex. 204.5) „căci Eu sînt Domnul, Dumnezeul tău". Porunca aceasta interzice fabricarea şi adorarea chipurilor de lemn, piatră etc. — practica păgînă. Dar, oare nu sînt şi mulţi ce se consideră creştini şi venerează asemănător statui, icoane etc. ? Adevărata închinare o datorăm doar lui Dumnezeu — nu vreunei reprezentări a Lui, ori a altcuiva. Sau poate fi cazul vreunei idolatrii mai subtile, cum este iubirea de bani — sau diverse bunuri. Cultul viţelului de aur adună milioane printre creştini, ca şi printre păgîni. Isus a zis că „viaţa

:m

cuiva nu stă în belşugul avuţiei sale . . ." (Luca 12.15). în zilele noastre s-a ajuns chiar pînă acolo că această idee este considerată o erezie socială, deşi este încă valabil sfatul profetului din vechime, pentru cei ce doresc să urmeze lui Isus : „Şi tu umbli după lucruri mari ? Nu umbla după ele!" (Ier. 45.5):. Alergarea după o poziţie socială, după bani, aur, sau orice altceva ce ne poate despărţi de Dumnezeu, fac zadarnici rugăciunile pe care nu le-am părăsit formal — am, abandonat spiritul lor. Din Vechiul Testament se menţine avertismentul privind „idolii din inimă" (Ez. 14.8).

A dezonora pe Dumnezeu

Porunca a 3.-a interzice hula,, sau orice folosire frecventă şi inutilă a ■ numelui. lui Dumnezeu (Ex. 207). Ea aşază pe Dumnezeu într-o aureolă de sfinţenie ce-I dă slavă. Orice menţiune zadarnică, uşuratică, chiar deghizată a Sfîntului Său Nume este un păcat. Trebuie să veghem şi să evităm folosirea curentă şi neadecvată a Numelui lui Dumnezeu, Nepăsătorii, scandalagiii, cei josnici, alcoolicii rostesc

adesea nepotrivit numele lui Dumnezeu, fără nici o considerare — inconştient, sau deliberat. Pe de altă parte, creştinii trebuie să vorbească astfel încît să nu'se stîrnească defăimarea lui Dumnezeu, dezlănţuirea dispreţului faţă de El. „Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va ltiaîn deşert Numele Său".

Sfintele porunci ale lui Dumnezeu

Primele patru porunci tratează datoriile noastre faţă de Dumnezeu. Ele au fost scrise , pe prima piatră a Legii şi formulează iubirea supremă pe care Dumnezeu aşteaptă să o primească de la **cel** ce îl adoră. A 4-a, declară : „Adu-ţi aminte de ziua de odihnă ca să o sfinţeşti". Versetele următoare definesc Sabatul, Sîmbăta ca zi a 7-a a ciclului săptămînal. Prin ea comemorăm Creatorul — crearea în 6 zile a pămîntului — şi odihna pe care a lăsat-o El. El însuşi odih-nindu-Se în această zi a 7-a (Exod. 20.8:—11). „Ziua a 7-a este ziua de odihnă închinată Domnului". Azi mai mult decît altă data, se manifestă desconsiderare sau dispreţ faţă de ceea ce este sfînt. Se caută alungarea lui Dumnezeu din propriul Său univers. Se Ignora puterea Sa creatoare, în favoarea a indiferent ce (în final inteligenţa umană născocitoare de teorii succesive, ultimele considerate absolute şi celelalte măcar parţial perimate ■— şi mereu tot aşa). Ultimii idoli sînt dumnezeii ştiinţei. Evoluţia tot explică existenţa pămîntului şi

a vieţii şi creaţiunea este desconsiderată. (Şi cu toate acestea, poziţiile ei devin progresiv altele ca natură. Este evident un reviriment, o reconsiderare a concepţiilor teologice pe plan general).

Ziua de odihnă are valoare nu prin repausul omului în ea, ci prin „a o sfinţi". Deci omul sfinţit — aceasta este esenţa naturii la care trebuie să se ridice omul petru a păzi porunca a 4-a, Sabatul Biblia adaugă „nedîndu-te cu treburile tale şi nedîndu-te la flecarii". „Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfinţeşti pe Domnul slăvidu-L" (îs. 58.23). „Există deci o odihnă de Sabat rezervată poporului lui Dumnezeu" (Ev. 4.9). Depinde de atitudinea noastră încadrarea în acest popor. Cei ce iubesc pe Domnul vor considera că această poruncă este mai mult decît o datorie ; aceasta va fi pentru ei un privilegiu — ca şi pentru noi. Veacurile ne-au transmis prin morala creştină — cu tot întunericul prin care a trecut adesea — ceea ce s-a pierdut sub ochii noştri prin necredinţă.

IX. APROAPELE **TAU** — CA TINE ÎNSUŢI

Am văzut că Dumnezeu ne-a transmis voinţa Sa prin cele 10 porunci. A 2-a tablă a Legii care conţine îndatorirea faţă de semenii noştri, dezvoltă ai 2-lea principiu : „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi".
Cele 6 percepte prin care se exprimă, încep cu : „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta", arătînd fazele relaţiilor omeneşti (Ex. 12—17).
In predica de pe munte, Isus a dezvoltat pe larg aceste principii, demonstrîne[1] că ele nu vizează doar forma exterioară a unor fapte, ci pătrunde la sursa, izvorul, motivaţiile lor intime, gîndurl, dorinţi tainice. El a declarat pofta egală cu furtul, dorinţa pătimaşă egală cu adulterul şi ura cu crima. El a mai arătat că cinstea este opusă pozitiv a „să nu minţi" şi a făcut din iubirea pentru aproapele nostru opusul urei ce duce la crimă."
„.. . poruncile Tale .. . sînt fără margini" Ps. 119. 96 u.p. Ele duc la adevărata viaţă. înţelese prin relevaţia oferită prin viaţa de ascultare a Mântuitorului — ca expresie a iubirii — ele răspund la tot ceea ce s-a cerut credinciosului de totdeauna : „Dragostea nu face rău aproapelui; dragostea deci este împlinirea Legii" (Rom. 3.10).

Legea ceruţui se bazează pe iubire — faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni —. Unii creştini se înşeală presupunînd că iubirea divină ar, fi anulat Legea divină, închipundu-şi că azi Legea n-ar trebui să ne angajeze la respectarea ei, şi că ne-ar reveni doar îndatorirea unei iubiri fără Lege.
în cartea „Calea lui Dumnezeu spre sfinţenie" Horatius Bonar pune întrebarea : „Ce este orînduirea ,unei porunci, dacă nu o lege ? Iubirea ? Dar iubirea nu este o rînduială, ci motivaţia. Iubirea nu-mi spune ce să fac, ci cum să fac. Ea mă constrînge să intru în voia Celui pe care-1 iubesc ; dîr pentru a şti care îi este voia, trebuie să o aflu, să intru în voia Lui. Legea lui Dumnezeu este voinţa Celui pe care-L iubesc şi dacă dăm la o parte expresia voinţei Lui — a Celui pe care-L iubesc — iubirea va fi total descumpănită, nu va şti ce să facă. . . Prin Lege iubirea cunoaşte voinţa divină şi se bucură de interpretarea Legii eu privire la această voinţă."
Iată ce a scris şi Dr. G. Camphell Morgan cu privire la relaţia dintre Lege, iubire şi har: „Nu este nici o diferenţă. Nuanţa specifică •este că Legea ne spune ce trebuie să facem, iar harul ne face capabili să înfăptuim. Astfel nu se poate vorbi nici de adtagonism, nici de ruptură

între iubire şi Lege. Legea este expresia iubirii. Din iubire Legea este împlinită. Apostolul Pavel demonstrează aceasta într-o manieră simplă şi temeinică. Este imposibil să păcătuieşti împotriva aproapelui dacă-1 iubeşti. . . Cu alte cuvinte, orice păcat comis contra aproapelui se datoreşte scăderii, sau lipsei de iubire faţă de el. Iubirea este sentinela cea mai vigilentă şi cea mai riguroasă a tuturor faptelor noastre. Este singurul motiv ce menţine credincioşia în toate circumstanţele, în orice vreme" (Lumina Cuvîntului).

Cele de mai înainte ne ajută să înţelegem pe apostolul Pavel cînd îndeamnă pe fraţi : „. . . cine iubeşte pe alţii a împlinit Legea. De fapt : ‚Să nu desfrînezi, să nu furi, să nu minţi, să nu pofteşti' şi orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta : ‚Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Dragostea nu face rău aproapelui ; dragostea, deci este împlinirea Legii'" (Rom. 13. 8—10).

Iubirea nu este un sentiment negativ ; dimpotrivă, pozitiv. Simplul fapt de a ne stăpâni să nu facem rău celor pe care trebuie să-i iubim, nu o satisface, Ea doreşte binele lor şi se străduieşte să le des binecuvîntări şi bunăvoinţă. De aceea, cel ce vrea să fie creştin nu siva mulţumi stînd pasiv în relaţiile cu oamenii. Interdicţiile din porunci, el le va transforma în virtuţi, etalîndu-le. Pentru a ne ajuta, Dumnezeu ne-a dat o măreaţă lupă prin care să privim Legea Sa. Eolosirea ei ne va permite să facem din aceste porunci negative, porunci pozitive şi să reflectăm imaginea frumuseţei creştine. Această lupă este vieţuirea Mîn tui torului.

3 — Reversul ultimului calcul

33

Un profet a zis : „Domnul a voit... să vestească o Lege mare şi minunată" (Iov 42.21). Aceasta a făcut Isus vieţuind ca Fiu al omului 1— în principal — şi a reluat prin predica de pe munte. în Mîntuitorul s-a personificat existenţa prevăzută de cer. Ascultării Sale, El a adăugat o dragoste desăvîrşită faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni. Prin aceasta viaţa Sa descoperă virtuţile pozitive din Legea divină. El a zis ucenicilor Săi : „Dacă păziţi poruncile Mele, veţi rămînea în dragostea Mea, după cum şi Eu am păzit poruncile Tatălui Meu şi rămîn în dragostea Lui" (loan 15.10).

Care sînt aceste virtuţi remarcabile legate de cerinţele şi interdicţiile Legii, pe Care Mântuitorul le-a reprezentat atît de minunat ? fiîl a fost credincios Tatălui iubinclu-1 şi a rămas credincios omului tocmai

fiindcă îl iubea. Bunătatea, toleranţa, perseverenţa, mila şi răbdarea se îmbinau la El cu integritatea, curajul, curăţenia inimii, cinstea şi servirea. Multe alte trăsături asemănătoare îl caracterizau. Compa-rînd acest perfect exemplu eu cerinţele Legii, se poate înţelege uşor ceea ce Dumnezeu aşteaptă de la noi. Acum : „. .. du-te şi fă şi tu-1a. fel..." (Luca 10.37). . . - ■

Se impune ca de acum înainte să ţinem, seama de Legea divină.„ pentru a ne armoniza vieţuirea cu cerinţele şi spiritul ei.

Onoare şi ascultare

- Cinstirea, onoarea părinţilor presupune iubire, credincioşie şi ascultare nu numai faţă de cei prin care am venit pe lume, ci oricărei autorităţi asemănătoare — divină sau omenească — indiferent prin cine este personificată. Copilul care creşte ascultînd voios părinţii, se-va dovedi un cetăţean loial. El va respecta rîn.duiala legală şi va manifesta faţă de semeni un comportament corect.

Noul Testament dezvăluie că această poruncă priveşte nu ftumai atitudinea copiilor faţă de părinţi, ci şi pe aceea a părinţilor faţă de copiii lor, a celor ce muncesc sub conducerea altora şi a celor ce condjud munca altora. „Copii, ascultaţi în Domnul de părinţii voştri . .. Să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta. .. Şi voi, părinţilor, nu întărâtaţi la mînie pe copiii voştri ... Robilor, ascultaţi de stăpânii voştri pămînteşti ... şi voi stăpînilor . . . feriţi-vă de ameninţări" (Ef. 6.1—9). „Oricine să fie supus stăpînirilor . . . căci nu este stăpînire care să nu vină de la Dumnezeu . . . cine se împotriveşte stăpînirii, se împotriveşte rânduielii puse de Dumnezeu ... îşi vor lua osînda ... să fiţi supuşi nu numai de frica pedepsei, ci şi din îndemnul cugetului. . . daţi tuturor ce sînteţi datori să daţi . . ." (Rom. 13.1—7). Insumînd tot ceea ce se porunceşte, înseamnă respect faţă de oameni.

Cinstirea, onoarea părinţilor este o poruncă cu „bătaie lungă", .Apostolul Pavel ne face remarca : „... este cea dîntîi poruncă însoţită de făgăduinţă" (Ef. 6.2). Minunata făgăduinţă : „ca să fii fericit *şi* să trăieşti multă vreme pe pămînt" (Ef. 6.2).

Respectul, prezentat ca fiind o datorie a creştinului, aduce o ■recompensă pământească, dar şi una veşnică. îmbogăţeşte, înfrumuseţează viaţa aceasta, face şi pe alţii fericiţi — le face viaţa mai plăcută — prin mărturia relaţiei noastre cu Mântuitorul.

îfi acest fei, îndatoririle devin privilegii a binecuvântărilor pentru noi

şi semeni chiar pe acest pământ — binecuvîntări cu urmări veşnice.
Respectul vieţii
A 6-a poruncă interzice distrugerea vieţii omeneşti : „Să nu wcizi !". Apreciată doar negativ, pare că vizează doar asasinatul, uciderea. Considerată sub aspect pozitiv, ea cere respect faţă de viaţa umană — animată ele Dumnezeu. Doar Dumnezeu ia viaţa şi El nu îngăduie ca ciaeva s-o curme. O iubire izvorâtă din Dumnezeu ne determină a trata prietenul, sau duşmanul ca pe noi înşine. Şi aceasta, ■căutînd a nu slăbi cuiva sau nouă înşine, puterile acordate' de Dumnezeu trupului omenesc. în acest sens, sănătatea este o comoară ce trebuie apărată chiar prin ceea ce mâncăm, sau bem.
Respectul faţă ele viaţă merge pînă la îngrijirea modului în care tratăm animalele. Desigur, vietăţile vătămătoare trebuiesc distruse pentru ocrotirea vieţii omului, în timp ce trebuiesc evitate actele brutale — oricum ar fi ele numite.
Oă Dumnezeu veghează la acestea reiese clar din aceea că privind vrăbiile „nici una nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru . .. voi sînteţi mai de preţ decât multe vrăbii" (Mat. 10.30.31).
Porunca „Să nu ucizi !" indică protecţia divină a seînteiei de viaţa dată de Dumnezeu. Ba, face chiar mai mult, pătrunzând în. adâncul inimii cercetând motivele şi starea de spirit a inimii, rnărin-du-i importanţa : „Aţi auzit că s-a zis celor din vechime : ‚Să nu ucizi'. Dar Eu vă spun că orişicine se mînie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecăţii". Uciderea este provocată de ură, iar Dumnezeu condamnă pe oricine nutreşte mînie în Inima sa. Trebuie să veghem ca faptele noastre să nu fie inspirate de ură, ci de iubire. Mînia, furia, dispreţul sînt sentimente rău intenţionate ce aparţin tendinţei ucigaşe — •după cum o picătură de apă este de aceeaşi natură ca oceanul. Iubirea caută prosperitatea altora şi va izgoni orice sentiment dezgustător al inimilor noastre.
36
Legea integrităţii
Pentru că este rău înţeles şi intenţiile sale sînt greşit interpretate, una din poruncile cele mai ades violate rămîne : „Să nu comiţi adulter !" (Ex. 20.4). într-o epocă în care semantica ocupă o parte importantă a preocupărilor intelectuale ale omului modern sensul acestei interdicţii tinde a se limita la ceea ce spune dicţionarul despre ea, definind cuvîntul adulter ca „violarea legalităţii conjugale". Dar, ca toate legile lui Dumnezeu, această poruncă exprimă şi ea un principiu care se

aplică deci la orice formă de întinare între relaţiile persoanelor de orice categorie, indiferent de circumstanţe. Adulterul priveşte mai mult inima decît fapta în sine. „. .. din inima oamenilor ies gîndurile rele, desfrînările, trufia . . . toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru şi spurcă pe om" (Marcu 7.21, 23). Mîntuitorul a zis : „Eu vă spun că ori şi cine se uită la o femeie ca s-o poftească, a şi desfrînat cu ea în inima lui" (Mat. 5.28). Nu doar dezmăţul în sine corupe. Vorba cu subînţelesuri, dorinţa necurată, dorinţa gîndului, pofta înjositoare indică corupţia minţii, inimii, deprinderi păcătoase — ori tendinţa către rele, tendinţe, chiar dacă nu se finalizează prin fapte pe care societatea le dezaprobă. Această poruncă stabileşte un grad de integritate care exclude aria oricărei manifestări a necurăţiei ce ar putea corupe individul, l-ar putea corupe, ar putea perverti căminul — dizolvîndu-1 — şi afectînd morala socială. Prin. această poruncă sînt vizate deopotrivă vorbirea stricată, pornografia, obiceiul pervers, divorţul nemotivat biblic ctc.

Sub aspect pozitiv, această poruncă vitalizează individul-moral, ghidîndu-1 să trăiască m puritate sufletească.

Dreptul asupra rodului muncii

Următoarea poruncă : „Să nu furi" (Ex. 20.13) prezintă un alt mare principiu al codului moral ; Legea cinstei, onestităţii. Adică, Să nu-ţi însuşeşti fraudulos din bunurile altuia. Această rînduială „judecă simţirile şi gîndurile inimii" (Ev. 4.12). Ea apără bunurile şi reputaţia altora — numele lor şi influenţa lor. Ea cere o cinste riguroasă şi respectul faţă de orice drept ai altora. La locul de muncă irosesc timpul, ori stăruiesc a-1 folosi cu minuţiozitate şi căutînd randament maxim ? Abuzez în vreun fel de rolul ce am — de încadrarea mea — în dauna cuiva şi folosul meu ? înşel în vreun fel cumpă-rînd sau vînzînd ? Te mulţumeşti cu ce se poate obţine, ori storci cît mai mult — situaţia, ori vreo persoană — pentru avantaj nedrept ? Ce ar zice Isus decă ar veni să-ţi verifice gestiunea, activi-

tatea ? Aţi învăţat să trăiţi încadrîndu-vă cu cheltuielile în venitul ce aveţi ? Confunzi ceea ce aparţine altuia — persoană sau instituţie — cu ceea ce este al tău ? îţi faci propriile tale lucrări în timpul pentru care eşti plătit să lucrezi pentru altcineva ? Poruncă facultativă, sau obligatorie este aceasta ? Trebuie ea împinsă pînă la o cinste absolută faţă de noi înşine, faţă de aproapele şi faţă de Dumnezeu ? Da !

Mărturia falsă

„Să nu mărturiseşti strîmb împotriva aproapelui tău" (Ex. 20.16). Mărturia strîmbă, falsă vizează ipocriza — sub toate aspectele ei, bîrfa, înşelătoria, denaturarea adevărului, exagerarea în ceea ce spune despre ceva, ori despre cineva.

Este mai uşor să-i furi cuiva făina, decît punga şi pare mai lesne a leza demnitatea cuiva, decît a-i dărîma din casă, ori gradul. „. ., cît despre . .. toţi mincinoşii, partea lor este în iazul care arde cu foc şi cu pucioasă, adică moartea a doua" (Ap. 21.8). Teribilă urmare a minciunii. Repetată în Ap. 22.15 : „Afară sînt... ucigaşii şi oricine iubeşte minciuna şi trăieşte în minciună" consecinţele minciunii sînt categorice şi uluitoare — mai ales faţă de uşurinţa cu care este practicată. La întrebarea Psalmistului : „Doamne, cine va locui pe muntele Tău cel sfînt ?", răspunsul este : „Cel ce spune adevărul din inimă. Acela nu calomniază cu gura lui, nu face rău semenului său şi nu aruncă ocara asupra aproapelui său" (Ps. 15.1—3).

Sinceritatea în exprimare este una din virtuţile fundamentale. Ea nu admite nici „minciuna oficială". Orice neadevăr, ori adevăr alterat este detestabil, vătămător chiar cînci se exprimă prin tăcere şi face pe cineva să creadă, să presupună ceea ce nu este. Sinceritatea indică atitudinea inimii şi Dumnezeu preţuieşte doar adevărul din inimă.

Una din falsele mărturii, cea mai periculoasă este aceea care discreditează — indiferent forma — pe Dumnezeu. Credincioşii nu trebuie să uite vreodată că Dumnezeu este judecat prin creştinismul vieţuirii lor, prin ceea ce reflectă conduita lor. Semenii trebuie să remarce sigiliul lui Dumnezeu în comportamentul celor ce-L urmează. Astfel a fost adevărul în viaţa primilor ucenici. Cei ce s-au ridicat contra lor, i-au surghiunit, dar „pricepură că fuseseră cu Isus". (Fapte 4.13). Apostolul Pavel se temea ca nu cumva ereştinii să devină „martori mincinoşi cu privire la Dumnezeu" (1 Cor. 15.15). Să fim şi noi cu băgare de seamă pentru a da bună mărturie despre Dumnezeu prin cuvintele şi faptele noastre.

37

Rădăcina tuturor relelor

Iudeii considerau pofta ca fiind pricina oricărui păcat şi în aceasta privinţă nu erau departe de adevăr. Ei rosteau uneori cele 10 porunci în ordine inversă, interoalînd între ele expresia „şi apoi". încercaţi personal acest lucru şi veţi cunoaşte efectul. Ori, în ondine normală,

adăugaţi pe a 10-a precedată de expresia „dacă". în ambele cazuri veţi descoperi că orice neascultare derivă din lăcomie. Deci, nu este surprinzător că Dumnezeu ne-a dat porunca : „Să nu pofteşti deloc, nimic" (Ex. 20.17).
Aceeaşi idee o exprimă şi apostolul Pavel prin : „. . . n-aş fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi zis : 'Să nu pofteşti' " (Rom. 7.7). Primul păcat apărut în cer s-a ivit prin poftirea lui Lueifer după poziţia, puterea şi onoarea lui Dumnezeu : .,. .. mă voi sui. .. îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu .. . voi fi ca Cel Prea înalt" (îs. 14.13, 14). Ca şi Satana, mulţi au fost şi sînt care îşi ruinează sufletul, poziţia şi situaţia celor intimi, tot poftind după . . . Spiritul de rivalitate se naşte tot din pofte.
Opus acestui viciu profund înrădăcinat în omenire, este generozitatea, să dai din ceea ce ai — nu numai înăbuşind lăcomia, dar manifestînd interes pentru binele celui în nevoie —. în parte, şi din pricina aceasta, Dumnezeu ne oferă mereu ocazia de a veni în ajutorul celor lipsiţi. începeţi să înţelegeţi ce aşteaptă Dumnezeu de la un creştin ? Această cunoştinţă vă derutează ? Gîndiţi că vă este imposibil să atingeţi un aşa grad de perfecţiune ? Sînte'i gata a vă umili înaintea iui Dumnezeu, ca să puteţi primi ajutorul Său — El ştie că altfel nu puteţi împlini Legea Sa —. Pentru ac?ea, El a pregătit o cale, promiţînd să ne schimbe inimile astfel încît Legea Sa să corespundă armonios tendinţelor noastre naturale : „Voi pune Legea Mea . . . o voi scrie în inima lor" (Ier. 31.33). Prin Duhul Sfînt, Hristos însuşi va locui în noi. Această „inimă nouă" pe care ne-o dă El propulsează păzirea Legii. Iată toată solia Evangheliei. Viaţa veşnică pe care a primit-o cel care a trecut prin naşterea a 2-a tinde către această împlinire a Legii şi trăieşte în ea. Ez. 36.26 ; „Vă voi da i inimă nouă şi voi pune în voi un duh nou . . . Voi pune Duhul Meu în voi şi vă voi face să urmaţi poruncile Mele şi să păziţi şi să împliniţi Legile Mele" (Ez. 36.26, 27). Cînd Hristos se instalează în inimă, El aduce iubirea Sa — iubire pentru Dumnezeu şi iubire pentru aproapele nostru. Aceasta ne va permite să facem tot ceea ce El ne cere şi de a împlini Legea Sa. Cereţi chiar acum lui Isus să ia în,

stăpînire inima voastră. Permiteţi-I să vă spele de toate tendinţele păcătoase şi de atitudini egoiste. Lăsîndu-L să intre şi să rămînă în voi, El va împlini Legea Sa în voi şi prin voi.

X. EXEMPLUL LUI HRISTOS

Isus spune despre cei ce aşteaptă a 2-a Sa venire că ei „păzesc poruncile lui Dumnezeu . . ." (Ap. 14.12). El repetă că cei ce vor putea „să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate" vor fi aceia care „păzesc poruncile Sale" (Ap. 22, 14 fr.).

De aceea este important ca cei credincioşi ce trăiesc în „fericita speranţă" — nădejde (Tit 2.13) să ştie ce loc ocupă Legea lui Dumnezeu în Evanghelie şi în viaţa lor de credincioşi.

Prin credinţa ce a profesat şi a practicat, Isus ne invită să-L urmăm. El este exemplul nostru perfect. El este Domnul nostru infailibil. „El îi învaţă ca unul care avea putere" (Matei 7.29).

Cu secole înainte ca Hristos să devină „Dumnezeu cu noi", năs-cîndu-se în staulul din Betleem, Isaia — evanghelistul Vechiului Testament — prezisese atitudinea pe care El avea să o aibă faţă de Legea Tatălui Său : „.. . să vestească o lege mare şi minunată* (îs. 42.21).

Cînd a fost pe părnînt, Mântuitorul a împlinit profeţia lui Isaia. Şi totuşi, cei răi — paradoxal —. L-au acuzat de subminarea Legii lui Dumnezeu — pe care pretindeau că ei o respectă în felul divin —. înţelegîndu-le perversitatea, Isus le-a declarat categoric : „Să nu credeţi că am venit să stric Legea ... am venit nu să stric, ci să împlinesc" (Matei 5.17). Astfel, chiar de la începutul lucrării Sale, Isus s-a străduit s-o ia înaintea încercărilor duşmanilor Săi care-L acuzau de încălcarea preceptelor divine. Domnul nu anulă din Lege nici un „i" — o iotă —. El declară că cerul şi pămîntul vor trece, dar cele 10 porunci vor rămîne. Claritatea cuvintelor Sale nu lasă loc nici unei neînţelegeri.

Mîntuitorul arată că : „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu şl rămîn în dragostea Lui" (Ioan 15.10). Şi noi putem rămîne în dragostea Lui, demonstrînd aceasta tot prin păzirea poruncilor ^Tatălui. El era chiar împlinirea vieţii veşnice. Toate detaliile vieţii veşnice — cuprinse în Lege —. El le-a întruchipat în vieţuirea sa pă-mîntească.

Mîntuitorul arată că demonstrăm iubirea faţa de El prin păzirea poruncilor : „Dacă mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele" (Ioan 14.15). Dacă vrem să fim printre cei ce „urmează pe Miel oriunde

merge El" — în Ceruri — (Ap. 14.4) trebuie să ne angajăm de acum îa această părtăşie cu El, să „călcăm pe urmele lui (1 Petru 2.21). Potrivit Scripturilor, aceasta înseamnă să păzim cele 10 porunci aşa •cum le-a

păzit însuşi Fiul lui Dumnezeu în rolul de Fiu al omului. Omul născut din nou trăieşte în acelaşi fel ca Mîntuitorul lui, Hristos prezentînd prin credinciosul adevărat propriul Său model da ascultare.
Moartea lui Hristos pe cruce este dovada absolută a permanenţei Legii lui Dumnezeu. Minunatul adevăr din loan 3.16 respinge orice susţinere contrarie. Dacă Legea ar fi fost abrogată, pedeapsa pentru păcat ar fi fost anulată şi jertfa Mântuitorului nu ar mai fi fost necesară. Tocmai pentru că Legea şi consecinţele călcării ei nu. au mandat temporar, s-a jertfit Mîntuitorul luînd vina noastră asupra Sa.
In timpul războiului au fost date multe legi ce prevedeau sancţiuni severe. Ele corespundeau anumitor cerinţe. La terminarea războiului au fost revocate aceste legi speciale, iar pedepsele, nu mai erau posibile — dispăruseră legile respective —.
Legea lui Dumnezeu nu poate fi abolită şi nici moartea — consecinţa păcătuirii (Rom. 6.23), ea rămînmd efectivă. De aceea, Isus, pentru a salva omenirea, trebui să moară pe cruce. Altfel, Dumnezeu nu ar fi putut rămîne drept, îndreptăţind păcătosul în oricare altă modalitate.
„Pe El Dumnezeu L-a rînduit mai înainte să fie, prin credinţa în sîngele Lui, o jertfă de ispăşire, ca să-Şi arate ne-prihănirea Lui ; căci trecuse cu vederea păcatele de mai înainte, în vremea îndelungei Lui răbdări, pentru ca în vremea de acum, să-şî arate neprihănirea Lui în aşa fel încît, să fie neprihănit şi totuşi să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus" (Rom. 3.25, 26).
Este evident că Legea în sine nu salvează. Nu acesta 'este rolul ei. Scopul ei este prezentarea a ceea ce aşteaptă Dumnezeu de la noi. Ea evidenţiază păcatul. Ea descoperă voinţa lui Dumnezeu şi arată păcătosului lipsa lui. Conştient de vina sa — prin Lege — păcătosul ■este condus îa transformarea vieţii sale după Imaginea perfecţiunii.
Cele 10 porunci rezumă îndatorirea omului — în totalitatea sa — faţă de Dumnezeu — primele patru — şi faţă de semeni — ultimele şase —.
Apostolul loan defineşte : „Păcatul este călcarea Legii" (1 loan 3.4). „...prin Lege vine cunoştinţa deplină a păcatului" (Rom. 3. 20). „N-am cunoscut păcătui decât prin Lege. Saci n-aş fi ounoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi zis : ‚Să nu pofteşti'" (Rom. 7.7).

Poftind bunurile unui vecin, cineva poate fi antrenat să-şi însuşească din ele prin minciună, furt sau violenţă. Dorinţa necumpătată este

păcat prin sine — chiar nefinalizată —. Porunca a 10-a avertizează : „Să nu pofteşti —". Legea însă nu cruţă păcătosul —■ ea nu-i doar o atenţionare. Apostolul lacob — sub inspiraţia Duhului Sîînt — vorbeşte despre „împlinitori ai Cuvîntului, nu numai ascultători ... împlinitor cu fapta .. ." (Iacob 1.23—25).
La ieşirea din mină, minerul privindu-se în oglindă, nu încearcă să-şi cureţe obrazul eu oglinda — şi n-o sparge pentru că nu reuşeşte —• Nu pe această cale obţine curăţirea de murdăria pe care i-o arată oglinda. Tot astfel, Legea nu ne poate curaţi.
Legea arată păcatul. Sîngele lui Hristos curăţeşte de păcat. Legea lui Hristos este oglinda. Sîngele Mîntuitorului este ea apa şi săpunul pentru minerul amintit.
Noi nu respectăm legile ţării noastre ca să obţinem reputaţia de buni cetăţeni. Dar, ca buni cetăţeni, păzim legile ţării. La fel, dacă aparţinem marei comunităţi a lui Dumnezeu — participanţi la na-tora divină — ascultăm de Legile Sale — pentru că îl iubim —■.
. Este adevărat că prin puterea noastră nu putem păzi Legea în spiritul ei. Dar, putem zice ca şi apostolul Pavel : „Pot totul în Hristos care mă întăreşte ! (Filip. 4—13). Hristos ne întăreşte ca să putem împlini Legea. El, Isus care îmi arată calea dreptăţii, îmi acordă $i harul de a putea merge pe ea.

XI. CELE „TREI SURORI" ALE LUI PAVEL

Ca „surori" sînt socotite Harul, Mila şi Pacea despre care vorbeşte mereu apostolul Pavel ca despre un trio minunat. Nu-i scapă ocazie de a le prezenta celor cu care vine în contact. El se ruga pentru Timotei : „Harul, îndurarea şi pacea să-ţi fie date din partea lui Dumnezeu Tatăl..." (1 Tim. 1.2). îndurare este sinonim cu milă. Prin aceste trei se trece de la păcat la bucuria trăirii în Hristos.
Harul ocupă locul principal în Scripturi. Pe el este bazat planul mântuirii şi din aceasta derivă valoarea sa specifică. „Prin har aţi fost mîntuiţi" (Ef. 2.8).
Harul a fost definit ca o „favoare nemeritată". Este cea mai bună redare a iubirii lui Dumnezeu la lucru în favoarea păcătosului, în ciuda a ceea ce i se cuvine. Prin bar este posibil ca Dum«»z«u să salveze păcătoşii — în ciuda nevredniciei lor —.

Ca să putem înţelege ce este harul, cum lucrează, să ne gîndim la ceea ce nu era drept ca Dumnezeu să facă cînd neamul omenesc s-a

răzvrătit contra Lui. Nu putea să ignoreze neascultarea, nici să-i aducă circumstanţe atenuante. Ar fi putut spune : „Nu ştiu ce fac, au prea puţină experienţă ?". Ar fi fost echitabil să le dea alt prilej de alegere ? — ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic •— ?

Păcatul nu putea fi ignorat şi nici scuzat. Contrar, vinovăţia s-ar fi mutat asupra lui Dumnezeu. Satana căuta această alternativă. „Ochii Tăi ... nu pot să vadă răul" (Hab. 1.13). Dumnezeu este sfînt, drept, curat, infinită sfinţenie şi nu putea face compromis cu păcatul. Orice altă atitudine nu L-ar mai fi reprezentat, ar fi fost contrară caracterului Său. N-ar mai fi putut rămîne Judecător imparţial al universului — trecând de partea păcătuirii —. „Cel ce judecă pămîn-tul, nu va face oare dreptate ?« (Gen. 18.25). Ca să poată face dreptate trebuia să se menţină în sfinţenia Sa. Din pricina aceasta trebuia să ia atitudine condamnând păcatul şi dînd sancţiune legitimă păcătosului — moartea ■—; căci, „plata păcatului este moartea'[4,] (Rom. 6.23).

Totuşi, Dumnezeu n-a lăsat Legea să-şi urmeze cursul ei, deşi omul alese neascultarea, iar dreptatea Lui şi cebitată cereau aceasta. Cu toate că dreptatea şi echitatea ar fi fost satisfăcute prin pedepsirea cu moarte veşnică a cuplului vinovat din Eden, a rămas să se manifeste şi iubirea divină „căci Dumnezeu este iubire" (1 Ioan 4.8).

Infinit de drept, dar şi cu iubire infinită, El nu putea ignora păcătosul — deşi urmărea mai departe condamnarea şi distrugerea păcatului. In această situaţie, intră în acţiune harul. Prin el se găsi soluţia unei dileme aproape nerezolvabilă. Harul furniza mijlocul prin care Dumnezeu putea „să fie drept" în continuare „şi totuşi să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus" (Rom. 3.26). Planul mîntuirii s-a născut din har. El permitea să salveze pe om de consecinţele păcatului său satisfăcînd în acelaşi timp cerinţele Legii care condamna păcatul — Legea propriei Sale dreptăţi —.

Pentru aceasta, Dumnezeu se dărui neamului omenesc pe Sine,, în persoana Fiului Său, pentru ca Isus să poarte povara şi vina păcatului, murind în locul vinovatului. „Atât de mult a iubit Dumnezeu: lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (Ioan 3.16). Aşa ceva e greu,, ba chiar „imposibil de priceput de omul firesc, de cel ce refuză înrâurirea divină — pentru aceea şi respinge harul ce poartă pecete divină —. Dumnezeu singur ar fi putut concepe şi duce la bun sfârşit-un asemenea plan. „Bunătatea şi credincioşia se întâlnesc, dreptatea şi

pacea se sărută" (Ps. 85.10).
I
42
Acest plan descoperă harul lui Dumnezeu în perfecţiunea Sa. Dreptatea şi mila sînt împăcate ; dreptatea şi mila în armonie. Acest plan 1-a îndeplinit Isus la cruce, prin moartea Sa. El dădu păcatului lovitura mortală, deschizînd şi o poartă speranţei păcătosului căruia i se oferă raij locul de ieşire din culpabilitate — prin mîntuirea operantă în el a unui Mântuitor. Acest har este iubirea Sa la lucru.
Acum, despre a doua „soră" — Mila, care are un rol de primă importanţă pentru ca mîntuirea omului să fie posibilă prin harul lui Dumnezeu. Datorită îndurării, milei „Dumnezeu nu a procedat faţă de păcătoşi cum meritau ei", atunci cînd prin harul Său „a procedat faţă de ei aşa cum ei nu meritau". O dublă redare a aceleiaşi idei — ca cele două feţe ale unei monede. Ambele reflectă iubirea lui Dumnezeu şi oferă mântuire păcătoşilor.
în mila Sa, Dumnezeu suspendă sentinţa morţii, oferind păcătoşilor prilejul de a se pocăi, ocazia de a manifesta o atitudine contrară umblării păcătoase — părăsind răzvrătirea lor faţă de Dumnezeu şi întoreînriu-se la El —. De la data vinei din Eden, Dumnezeu a întrerupt judecata şi invită păcătoşii să se împace cu El. Aceasta este mila.
Dumnezeu acordă harul Său celor ce iau seama la această invitaţie. El procedează cu ei aşa cum ei nu merită, tratîndu-i nu ca duşmani şi străini, ci aşa cum pot deveni „concetăţeni ai sfinţilor, oameni din casa lui Dumnezeu" (Ef. 2.19). El caută a-i adopta in familia Sa, ca pe nişte copii. „Şi dacă sîntem copii, sîntem şi moştenitori ; moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos" (Rom. 8.17).
Dumnezeu caută a ridica pe păcătoşii căzuţi în cele mai dezgustătoare degradări şi îi ridică până ce ei devin fii ai Săi — în acelaşi rînd cu Hristos —. Acesta este harul.
Prin harul Său declară drepţi — neprihăniţi — păcătoşii pocăiţi, aeordindu-le dreptatea — neprihănirea — lui Hristos. El le oferă desăvârşirea în locul vinei lor, sfinţenia Sa în locul josniciei lor, ascultarea Sa în locul neascultării lor, moartea Sa pentru viaţa lor, viaţa Sa pentru moartea răului din ei. Care-i partea păcătosului în această tranzacţie ? Acceptarea, credinţa care face o realitate din demonstrarea planului divin.

Tranzacţia încheiată, harul divin a încheiat contul nostru în cărţile din ceruri şi sîntem pregătiţi a face cunoştinţă cu a treia „soră" cerească — pacea. „Deci, fiindcă sîntem socotiţi neprihăniţi prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui îi datorăm faptul că prin credinţă am intrat în această stare de tiar, în care sântem ; şi ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu."

(Rom. 5.1—2). Astfel, mila, harul şi pacea — pacea lui Dumnezett — îndeplinesc fiecare lucrarea lor în inimile noastre Şi ne confirmă ca fii răscumpăraţi de Dumnezeu.

Dar, harul continuă să lucreze. Harul nu se poate realiza înainte ca noi, nu numai să fim declaraţi neprihăniţi. Aceasta se va produce în noi, dîndu-ne o viaţă nouă, de sus. Atunci abia putem rodi în neprihănire şi în sfinţenie. (îndreptăţirea curăţă trecutul nostru» sfinţirea face *0B.T3* eterele noastre drepte).

Neprihănirea lui Hristos împărtăşită credinciosului şi însuşită de el — prin viaţa de sfinţenie —, îi aduce pace: „Şi pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gîndurile *m* Hristos Isus" (Filip. 4.7). *h* acest fel sîntem conduşi, făcuţi apţi să dezvoltăm în această lume o vieţuire ce ne pregăteşte pentru lumea ce vine.

„Aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mîntuitor [?us Hristos" după ce „harul lui Dumnezeu care aduce mîntuimi pentru toţi oamenii... . ne învaţă s-o rupem cu păglnătatca şi cu poftele lumeşti şi să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie" (Tit. 2.11—13).

Permiteţi harului, milei şi păcii lui Dumnezeu să lucreze în voi astfel ca să puteţi fi sigilaţi de Duhul Sfînt ca un copil al cerului ?

Fie ca lucrarea harului lui Dumnezeu să nu fie zadarnică pentru vreunul dintre noi.

Hristos — creatorul

înainte — cu multe secole înainte — de apariţia Sa ca Om printre oameni, Hristos a creat lumea noastră : „.. . prin Fiul ... a făcut şi veacurile".

Apostolul Ioan insistă asupra faptului că „Toate lucrurile au fost făcute prin El ; şi nimic din ce a fost făcut; n-a fost făcut fără El" (Ioan, 1.3). Apostolul Ioan precizează : „El era la început cu Dumnezeu", „Şi Cuvîntul S-a făcut trup şi a locuit printre noi.....* (Ioan 1.3, 14), vorbind despre Isus, Fiul lui Dumnezeu. Apostolii

Pavel şi Ioan susţin împreună că Isus a creat toate lucrurile. Tot ce a fost făcut în săptămîha creaţiunii, a fost făcut de către Isus. Potrivit Scripturilor, Sabatul este una din aceste lucrări (Gen. 2. 2, 3). Sabatul a fost făcut prin Isus. Odihna zilei a 7-a din săptă-mînă face parte din Sabatul creat de Isus în săptămîna creaţiunii şi în care Ei însuşi S-a odihnit.

44

Mai tîrziu, în istoria omenirii, Cel ce se numea însuşi ca fiind „Eu sînt[B] — cum vorbi luî Moise (Ex. 3) dîndu-i asigurarea că El II va întări însoţindu-1 în conducerea copiilor Iui Izrael din Egipt îa ţara promisă. Cine era acest „Eu sînt" ? Isus însuşi „Isus le-a zis t .Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam„ sînt Eu' « (Ioan 8.58).

în timpul celor 40 ani pe care Moise şi copiii lui Israel i-ău petrecut în pustie, Hristos a îndeplinit un întreit miracol, confinnînd sfinţenia zilei de repaus. în fiecare zi de vineri a săptămânii, ani în şir, Isus le-a trimis porţie dublă de mană, ca să nu fie obligaţi să strângă hrana lor Sîmbăta, în ziua a 7-a. în Sabat, Sîmbăta nu'primeau partea de mană ca în celelalte zile. în plus, contrar acelor case întîmpla în celelalte zile, porţia pentru Sabat — vinerea — nu se strica.

Astfel la finele fiecărei săptămîni, timp de 40 ani Fiul lui Dumnezeu săvârşi trei miracole pentru a demonstra Izraeliţilor — cu spiritualitate redusă — caracterul sacru pe care El îl atribuia Sabatului. De 6.240 ori Hristos marcă respectul Său pentru ziua a 7-a, Sabatul (Sîmbăta). în istoria Exodului găsim dovada concludentă că Isus aprobă păzirea a 2.080 Sabate în timpul peregrinărilor poporului Izrael prin pustiu (Ex. 16).

în timpul călătoriei lor, pe cînd ajunseră la Refidim, Izraeliţii se plînseră de lipsă de apă. Totdeauna prezent, Hristos le veni în ajutor. Acela care — secole mai tîrziu — se descoperi femeii care veni să scoată apă că El era apa vie, răspunse nevoii celor din deşertul uscat. Le dădu apă să bea ; „şi toţi au băut această băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venia după ei ; şi stînca era Isus". (Cor. 10.4). Apostolul Pavel identifică stînca lui Isus. Aceasta ajută înţelegerea altui pasaj biblic din Neernia 9.5—13. Autorul adăugă semnificativ (v. 14) „le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel sfînt.. .«

Acestea constituie demonstrarea că Hristos este Creatorul preceptelor

cereşti, printre care este şi porunca a 4-a „Adu-ţi aminte de ziua de odihnă ca s-o sfinţeşti. Să lucrezi şase zile şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a 7-a este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului Tău ; să nu faci nici o lucrare în ea".
Pe Sinai, după 2.500 ani de la instituirea ei în Eden, Hristos. confirmă menţinerea valabilităţii poruncii a 4-a. Era ca şi cum ar fi vorbit pe undele unei importante staţii de radiodifuziune adre-sîndu-se tuturor din toate timpurile „Să nu credeţi că am venit să stric Legea ..." El caută să imprime înţelegerea perfectelor precepte instituite de la crearea lumii ce urmau să fie trăite de răscumpăraţii Săi.
45
După ce proclamase Legea pe Sinai şi încă odată mulţi ani mai tîrziu, Hristos făcu să iasă în relief că păzirea Sabatului este un semn de sfinţire, subliniind că aceasta deosebeşte pe supuşii împărăţiei Sale de cei din jurul lor (Ex. 31.13, 17 ; Ez. 20.12, 20).
în timp ce a fost pe pămînt, Mîntuitorul continuă să păzească Sabatul. Era — astfel — dovada evidentă a personificării modului de vieţuire preconizat de Cer. El învăţă şi pe alţii să-1 păzească — prin exemplul Său : „Să nu credeţi că am venit să stric Legea. .. am venit... să o împlinesc". Cît de clar exprimat. In Matei 5.18 Mîntuitorul sublinie inviolabilitatea Legii pe care o promulgase, spu-nînd că ar fi mai uşor să treacă cerul şi pămîntul decît să poată fi anulată o i®tă —■ cea mai mică literă a alfabetului grecesc —, sau o frîntură de literă din cele — 10 porunci.
Apostolul Ioan dezvăluie secretul vieţii de biruinţă — prezenţa lui Dumnezeu în ei prin supunerea voinţei lor voinţei lui Dumnezeu. „Dacă păziţi poruncile Mele, veţi rămîne în dragostea Mea ...", „Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut" (Ioan 15.10 ; 8.29).
Este evident că Isus păzea porunca a 4-a —• ca şi pe celelalte nouă — ; „după obiceiul Său, în ziua Sabatului a intrat în sinagogă ..." (Luca 4.16). Conduita evlavioasă demonstrată de Isus conţinea închinarea pe care o aducea Tatălui, în Templu, în ziua Sabatului.
Este demn de remarcat că şi cu prilejul morţii Sale, Isus se odihni în Sabat „după Lege" (Luca 23.56) ca şi cei fideli Lui.
Vineri „această zi nesfîrşită de dispreţ şi chin, se sfîrşise. în momentul cînd ultimele zile ale soarelui ce apuneau anunţa Sabatul, Fiul lui Dumnezeu se odihnea liniştit în mormîntul lui losif. Lucrarea Sa fiind

sfîrşită, cu mîinile unite într-o atitudine de pace, El se odihnea în timpul orelor sfinte ale Sabatului.
„La început, după ce terminase lucrarea creaţiunii, Tatăl şi Fiul ■*se* odihniseră în ziua Sabatului. Sfîrşind lucrarea mîntuirii omului, Isus se odihnea acum. Cu toate că era întristare printre cei de pe pămînt pe care-i iubise, cerul jubila de veselie. Perspectivele strălucitoare ale viitorului apăreau descătuşate pentru fiinţele cereşti ; o creaţiune răscumpărată. Acest tablou rămîne asociat zilei cînd Isus :s-a odihnit în morrnînt.. ." E G W
Pentru ca nimeni să nu se poată îndoi de importanţa zilei a 7-a, Scriptura ne-a transmis moment cu moment redarea ultimelor ore a săptămînii patimilor : „Era ziua Pregătirii şi începea ziua Sabatului. Femeile.. au văzut mormîntul şi felul cum a fost pus trupul lui Isus în el, s-au întors . .. Apoi, în ziua Sabatului s-au odihnit, după

Lege" (Luca 23.54—56). „în ziua întîia a săptămânii, femeile acestea şi altele împreună cu ele, au venit la morrnînt dis de dimineaţă şi au adus miresmele pe care le pregătiseră" (Luca 24.1).
Apostolul Luca menţionează în aceste texte trei zile : ziua pregătirii — vineri —, ziua Sabatului „după Lege ■— adică Sîmbata şi prima zi a săptămînii, ziua învierii, anume duminica. Deci, Sabatul creştinilor s-a aflat între vineri şi duminică, repetăm, în ziua de Sîmbătă.
A 7-a zi a săptămînii a fost ziua de odihnă de la creaţiune. La exod, Hristos însuşi proclamă din nou ziua de odihnă — a 7-a — în cadrul Legii date lui Moise şi apoi îndeplinind misiunea cu mana. Apoi, în timpul lucrării Sale pămînteşti, El însuşi respectă Sabatul zilei a 7-a — pe care-1 instituise, — dintr-un început, la creaţiune, in-văţînd că trebuie respectat — Sabatul -—. (Chiar în morrnînt, se odihni între vineri şi duminică). Nu trebuie să fim surprinşi. El declară : „Eu sînt Domnul, Eu nu mă schimb" (Maleahi 3.6).
în timp, nu s-a micşorat cu nimic sfinţenia zilei de odihnă a lui Hristos, pe care El a binecuvîntat-o pentru prima dată în grădina Edenului. Ea este expresia puterii creatoare şi mîntuitoare a lui Ie-hova. Ea rămîne veşnic integrată Creatorului ei, ca şi creaturilor sale pămînteşti ce trec prin experienţa naşterii din nou.
Ar fi potrivit să urmăm exemplul altora şi nu al Mîntuitorului ? Isus a zis : „Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele" (Ioan 14.15).
XII. LA BISERICA ÎMPREUNA CU ISUS

Pentru mulţi, faptul că Sabatul va fi respectat şi în ceruri de către cei mîntuiţi, constituie o surpriză totală. Şi totuşi această practică face parte din demonstrarea vieţuirii cereşti pe care Isus a trăit-o. Scriptura este categorică, afirmând că cei răscumpăraţi vor respecta Sabatul pe noul pămînt.

Isaia — profetul şi evanghelistul Vechiului Testament — avu o vedenie a măreţei locuinţe a mîntuiţilor. El văzu „ceruri noi şi un pămînt nou" pe care Creatorul le va scoate din cenuşa acestei lumi blestemate prin păcat (îs. 65.17). El menţionează în cap. 66 versetul 23 „. . . în fiecare Sabat va veni orice făptură să se închine înaintea Mea — zice Domnul".

Ce solemn va fi părtăşia cu Isus la serviciile religioase cereşti „Isus Hristos . . . acelaşi ieri şi azi şi în veci" (Evrei 13.8). Deci, nu va fi ciudat că Autorul Sabatului, 1-a respectat ca Fiu al omului şi .va continua să-1 respecte cu mântuiţii în ceruri.

47

In sudul Indiei am văzut oameni pe care iubirea lui Hristos ît constrîngea să parcurgă mulţi kilometri pentru a asista la o adunare. înfometaţi şi aproape, epuizaţi de lungul drum sub soarele tropical, trebuiau ca mai întîi să se odihnească înainte de a se putea închina. Dar, pentru răscumpăraţii care se vor aduna Sabat de Sabat în Edenul restaurat, distanţa nu înseamnă nimic, oboseala nu va fi cunoscută : „.. . ei zboară ca vulturii ; aleargă şi nu obosesc, umblă şi nu ostenesc (îs. 40.31).

Aceştia sînt „cei ce vin din necazul cel mare ; şi-au spălat hainele şi le-au albit în sîngele Mielului" (Ap. 7.14). Pe pămînt nu le-a fost uşor să urmeze pe Domnul şi să păzească poruncile Lui. Partea lor a fost dispreţul, bătaia de joc, opoziţia şi persecuţia. Dar Hristos i-a susţinut şi i-a ocrotit pentru că ei ascultau de toate poruncile lui Dumnezeu şi acum au „drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate" (Ap.' 22.14).

Această vastă mulţime cuprinde femei şi bărbaţi din toate naţiunile şi de toate condiţiile sociale. Peste Africa, insulele mării, marile oceane, Occident şi Orient, Domnul a atins „a doua oară mîna, ca să răscumpere rămăşiţa poporului Său" (Isaia 11.11). Ei se pot deplasa rapid acum pe drumurile cerului pentru a-L adora pe Dumnezeu în ziua a 7-a.

„Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile

surzilor, atunci şchiopul va sări ca un cerb şi limba mutului va cînta de bucurie ; căci în pustie vor ţîşni ape şi în pustietate pîraie, marea de nisip se va preface în iaz şi pămîntul uscat în izvoare de apă ..." (îs. 35.5, 6). Ce cîntece de recunoştinţă vor înălţa cei răscumpăraţi în aceste minunate zile de Sabat. Liberarea de păcat şi de boală a devenit o realitate. Infirmităţile fizice şi spirituale au fost tămăduite pentru totdeauna.

Cînd citesc acest verset mă gîndese la Koilpillaî — mereu îmi vine în minte — sărman orb din India, păzitor al Sabatului. în limba tamilă numele său înseamnă „copilul bisericii" şi el era cu adevărat un copil al bisericii. în fiece Sabat, dimineaţa, îl vedeam venind la biserică sprijinit de braţul unui tînăr, cercetîndu-şi drumul cu bastonul. Rămînînd credincios, el are şansa ca într-o zi să se îndrepte fără ajutor spre locui de închinare *cult* în Noul Ierusalim.

Tema dominantă a serviciului divin va fi sunetul harpelor — acordate pe melodiile cerului. „Ei cîntau cîntarea lui Moise şi a Mielului zicînd : ‚Mari şi minunate sînt lucrările Tale, împărate al veacurilor' " (Ap. 15.2, 3). Acest imn se aplică bine Sabatului. De-a lungul secolelor, Sabatul a fost o aducere aminte de neclintit a puterii creatoare a lui Dumnezeu. Aşa că este drept ca răscumpăraţii să continuie a lăuda pe Creatorul lor cîntînd : „Mari şi minunate sânt

lucrările Tale !". Predica din Sabat ? „Şi dacă-L va întreba cineva : ‚De unde vin aceste răni pe care Le ai la mîini ?' El va răspunde : ‚în casa celor ce mă iubeau le-am primit' " (Zah. 13.6). Sabat după Sabat ei vor asculta cuvintele vieţii de pe buzele Mîntuitorului. Semnele cuielor clin mîini şi din coastă vor fi singurele amintiri ale păcatului acestei lumi mînjite de păcat.

înainte de a mă naşte, mama, riscîndu-şi viaţa pentru a salva pe sora mea mai mare din casa ce ardea, a fost grav afectată. Flăcările •erau foarte intense şi căldura teribilă. Nimeni nu cuteza să intre în clădirea ce se prăbuşea şi o împiedicau pe mama sa să rişte a-şi salva copilul. Zbătîndu-se, scăpă din mîinile celor ce o ţineau ; prin fum şi flăcări ajunse la leagănul copilei scoţînd-o din primejdie. Sora mea n-a păţit nimic. Mamei i s-a ars grav un braţ — stîngul — şi nu s-a mai putut servi de el toată viaţa, purtînd cicatricea eroismului ei ; pentru noi care ştiam, aceste cicatrice erau povestea marii ei iubiri.

La fel cicatricele mîinilor lui Isus, rămîn mărturie a răscumpărării

omului, relatează veşnic marea Sa iubire.
Dacă dorim „să urmăm pe Miel oriunde merge El" în patria cerească, trebuie să învăţăm a-L urma întîi pe acest pămînt — şi ado-rîndu-L Sabat de Sabat —.

XIV. ALEGEŢI ASTĂZI

Studiul biblic era cu tema bogatul şi săracul Lazăr. Instructorul se adresă unui băieţel :

— Ştefane, ce ai prefera să fi ; bogatul sau săracul Lazăr ? Băieţelul surprins ezită un timp, se încruntă şi apoi zise :

— Cînd sînt viu, aş vrea să fiu ca bogatul din pildă ; mort aş vrea să fiu ca Lazăr.

Răspunsul sincer reprezintă pe cei ascuns a milioane de oameni. Ei sînt orbiţi de strălucirea plăcerilor mondene. Bogăţia — de un fel sau altul —, celebritatea face pe mulţi să caute a trăi viaţa din plin. în adîncul conştiinţei lor mai străbat foşnete a influenţei Duhului Sfînt — din cînd în cînd —. Cîte odată tînjesc după o viaţă nouă, dar această dorinţă curînd diminuează, ei preferind să trăiască oai lumea aceasta, pentru cele lumeşti. Nu-şi mai găsesc timp să se consacre Domnului din inimă. De aceea Domnul zice mereu : „Alegeţi astăzi cui vreţi să-i serviţi !" (Iosua 24.15). Nu amîna alegerea. Acum trebuie luată hotărîrea. „Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeţi după El. . ." (1 Regi 18.21). Timpul se scurge repede. OamonH

trăiesc în nepăsare şi nelegiuire ca şi pe vremea lui Nee (Mat. 24. 37—39). Oamenii de Stat, savanţii fac prevestiri mai tragice decît pe cele pe care le enunţă predicatorii. In curînd sufletele oamenilor vor trece prin încercări grele „o vreme de strîmtorare cum n-a mai fost de cînd sînt neamurile" (Dan. 12.1) — strîmtorare periculos de apropiată —. De aceea sfatul rămîne actual : „Alegeţi astăzi .. .". „Iată,, îţi pun azi înainte viaţa şi binele, moartea şi răul" (Deutr. 30.15)
— şansa este „azi" —.

Am scris o scrisoare de condoleanţe unui prieten, directorul unui colegiu creştin. îi murise fratele. După cîteva zile am primit *în* răspuns următoarele : „Credinţa mea este fermă şi suspin cu ardoare
— ca niciodată — după viaţa veşnică. în tinereţe, fratele meu a fost creştin, dar s-a depărtat de biserică ca să se unească cu lumea. In momentul morţii nu avea nici o credinţă. Pînă în ultima clipă fumase

şi băuse. A fost foarte dureros pentru mine să stau lîngă racla sa şi să gîndesc că foarte probabil îl văd pentru ultima dată. Recunosc că Dumnezeu este drept, milostiv şi că sînt drepte căile Sale. Fiecare dintre noi are azi ocazia de a accepta, sau de a respinge apelurile lui Dumnezeu. Ce semănăm, aceea recoltăm. Copii fiind, în casa părintească, am avut împreună, aceeaşi şansă. Fratele meu a deviat, a ales altă cale. Mulţumesc lui Dumnezeu că m'-a păstrat în credinţă. Sînt hotărît să rămîn pe drumul adevărului şi al dreptăţii pînă la finele zilelor mele".
O alegere ! Binecuvîntate, sau grave consecinţe. Odată sîntem la răspîntie şi alegem calea preferată. Apoi, trebuie să ne menţinem' mereu pe ea, prin continuă rămânere pe calea aleasă. Hotarîri, continui hotărîri, tot timpul — chiar toată ziua —. Ele determină psi-eteniile, locul de închinare, de recreere şi în final caracterul. „Adesea o singură clipă poate fi suficientă pentru a lua hotărîri care determină viitorul" (EGW). Iată o frază ce ne determină la profundă atenţie.
<
Precizarea divină este că sînt doar două căi „viaţa şi binele, moartea şi răul". Una sau alta. Nu există teren neutru, rămîneri în cumpănă în care să poată rămîne sufletele nehotărîte fără să evite a nu se mai putea redresa — anchilozaţi în poziţii rele —.
Nu doar un îndemn, ci şi o poruncă : „Alegeţi azi !". Viaţa fi-indu-ne nesigură, tendinţa şi alegerea noastră trebuie să fie sigure.. „Nu te făli cu ziua de mîine, căci nu ştii ce poate aduce o zi" (Prov. 27.1) ; pentru că vremea este înaintată : „Cînd veţi vedea că se în-tîmplă aceste lucruri, să ştiţi că împărăţia lui Dumnezeu este aproape'" (Luca 21.31) ; pentru că sufletul vostru îi este de preţ Domnului „Şi ce ar folosi unui om să cîştige toată lumea dacă şi-ar pierde sufletul" (Matei 16.26) ; pentru că iubirea Lui este fără limită. Poate-
SC
o fentele să uite copilul. . . Dar chiar dacă . . . Eu totuşi nu te voi uita cu nici un chip" (îs. 49.15). Pentru toate aceste motive Dumnezeu vă Imploră cu ardoare : „Alegeţi astăzi !". Astăzi, în ora aceasta, în clipa aceasta, daţi-I inima voastră, predaţi-vă Domnului.
Poate chiar astăzi vă găsiţi la o încrucişare de drumuri. Nu puneţi în cumpănă viaţa de păcătuire din trecut. Dumnezeu vă zice acum : „Hotărîţi-vă I". De această luare de atitudine este nevoie pentru ca iertarea şi mîntuirea să nu vă fie asigurate. în clipa cînd alegeţi pe Isus,

cînd vă recunoaşteţi sărăcia voastră şi vă smeriţi, Dumnezeu vă acordă o viaţă nouă. Născuţi din nou, prin Duhul Sfînt, sînteţi în drum spre Sion. Domnul „poate să vă ferească de orice cădere şi să vă facă să vă înfăţişaţi fără prihană şi plini de bucurie înaintea Lui" (Iuda 24). El va locui în voi prin Duhul Sfînt, va merge eu voi şi veţi putea trăi după dreptatea Sa.

Dumnezeu — în mila Sa — proiectează pe drumul vostru o nouă lumină. Pentru că îl iubiţi, pentru că în cursul anilor aţi căutat să-I daţi primul loc în viaţa voastră, El vă antrenează către o înţelegere mai precisă a adevărului : „Lumina este semănată pentru cel neprihănit" (Ps. 97. 11). Şi această neprihănire atribuită nouă — prin meritele neprihănirii m care a trăit şi a murit Isua —. Această neprihănire nu este dependentă de faptele trecutului, ci de atitudinea prezentă. După aceea, relaţia cu Hristos va face posibilă însuşirea acestei neprihăniri, sfinţirea păcătosului ce s-a predat Mîntuitorului său.

De fapt, oricare ar fi circumstanţele în care ne aflăm, în orice •vreme, avem nevoie de Hristos -— de puterea Sa purificatoare şi ocrotitoare. Braţul Său puternic ne va încuraja şi susţine continuu. Totul depinde de alegerea noastră şi ea ne aparţine — nimeni nu poate alege îh locul nostru —. Ora hotărîrii a sunat.

Ce este Isus pentru voi ? Nu vreţi să vă smeriţi înaintea Mîntuitorului şi să-i predaţi inima ? Rostiţi o rugăciune Tatălui ceresc — măcar în gîndul vostru —. încredinţaţi-i Lui toate nevoile şi problemele voastre — cum aţi deschide inima unui prieten intim —. **„Şi** pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gîndurile în Hristos Isus" (Filip. 4.7). Alegeţi ! Azi !

XV. CAZUL VOSTRU ESTE ÎN BALANŢA

Mă adresez vouă. Da ! Vouă care ţineţi acum în mînă această carte. Am pentru toţi în genere şi accentuînd pentru fiecare o cil,;i-ţie ca să vă înfăţişaţi în justiţie. lat-o : „Toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare primească răsplata după binele sau răul, pe care-1 .va fi făcut cînd trăia în trup" (2 Cor. 5.10).

Si

Dragă cititor, înainte de a închide această carte şi a căuta o alta mai pasionantă, ia-ţi timp şi reflectează că trebuie să te înfăţişezi înaintea tribunalului ceresc. Este o problemă de viaţă sau moarte.

Profetului Daniel i-a fost dat să vadă cum se va derula în cer sesiunea

tribunalului : „. . . s-au aşezat nişte scaune de domnie. Şi un îmbătrînit de zile a şezut ios ... scaunul lui de domnie era ca nişte flăcări de foc ... un rîu de ioc curgea . . . mii de slujitori Ii slujeau . . . S-a ţinut judecata şi s-au deschis cărţile" (Dan. 7.8, 10). „. . . pe norii, cerului a venit unul ca un fii al omului. . .* (Dan. 7.13). Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Fiul omului prezenţi. întovărăşit de îngeri, Fiul omului se înfăţişează înaintea Tatălui „ca să se înfăţişeze . . . pentru noi, înaintea lui Dumnezeu"- (Ev. 9.24), ca Mare Preot. „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre ; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat" (Ev. 4.15). Una dintre cărţile deschise amintită de Daniel — este cartea vieţii : „Am văzut pe morţi, mari şi iniei stînd în picioare înaintea tronului. Cărţile au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieţii" (Ap. 20.12). In această carte a vieţii au fost înscrise numele acelora care — de la Adam şi pînă în ultimul timp — au mărturisit credinţa lor şi au fost adoptaţi în familia lui Dumnezeu.

O altă carte ce se va deschide este aceea a aducerilor aminte. In ea — spune profetul Maleahi — sfat înscrise toate faptele bune „ale acelora care se tem de Domnul şi cinstesc Numele Lui" (Maleahi 3.16). Fiecare faptă generoasă şi îndatoritoare, fiece cuvfat amabil,, orice împreună simţire şi gest de duioşie, au fost înscrise de îngerii lui Dumnezeu. Fiecare ispită respinsă, fiece păcat depăşit a fost fidel înregistrată. în ea sînt trecute faptele de abnegaţie, suportarea cu răbdare a circumstanţelor dificile. Azi, tehnica modernă ne ajută să înţelegem că o atare fidelă înregistrare este posibilă şi nu mai pot fi rezerve ca pentru cei din trecut.

Apostolul Pavel declară că fiecare dintre noi va fi chemat să răspundă de faptele înscrise în cărţile lui Dumnezeu. Noi, ca păcătoşi, sîntem născuţi în nelegiuire şi avem nevoie de Cineva care să pledeze în favoarea noastră şi-L avem. „Dacă cineva a păcătuit, avem IE Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos Cei neprihănit" (1 loan 2,1).

Cînd numele va fi strigat la bara judecăţii cereşti, în balanţă va fi atitudinea mea de ascultare, sau răzvrătire faţă de Dumnezeu raportată la cele 10 porunci (Ecl. 12.13, 14). Isus, Mijlocitorul meu, va pleda cauza mea dacă eu I-am permis să mă susţină pînă atunci. Dacă mi-am mărturisit păcatele, El va declara în faţa marelui Tribunal : „Tată, ştiu că era păcătos, că nu merită să trăiască, dar el şi-a mărturisit păcatele şi le-a părăsit, iar noi i le-am iertat. El m-a mărtu-

risit pe pămînt. Acum îl recomand Eu înaintea Ta. Eu ne aparţine. L-am spălat pe palmele Mele — prin jertfa Mea. Reţine numele lui în cartea vieţii, pentru că Tu mă iubeşti iar începutul credincioşiei, el a întrebuinţat-o mereu. Sîngele Meu acoperă toate păcatele sale[a]. (Aceste spuse 'viitoare se deduc din : Matei 10.32 ; îs. 49.16 ; loan 17.24 ; Ev. 9.24--26).

Isus, ca Mare Preot va pleda cauza păcătoşilor pocăiţi înaintea tribunalului ceresc, pentru că L-au acceptat ca Mîntuitor — primind neprihănirea Sa în locul păcătoşeniei lor — şi apoi trăind în neprihănirea atribuită — sfinţindu-se — prin puterea harului divin. Din pricina Fiului, Tatăl îi recunoaşte ca moştenitori împreună cu Hristos, păstrînd numele lor în cartea vieţii (Ap. 3.5).

Dar ce va fi cu cei ce au luat numele Domnului în van ? O categorie a pretins că aparţine Domnului, dar a aruncat ruşine şi dispreţ asupra cauzei Lui prin viaţa lor de păcat şi degradare. Necredincioşilor făţişi sau indirecţi li se va zice atunci : „Nu vă cunosc" (Mat. 7.23). Faptele lor bune strecurate prin vieţuirea în nelegiuire, vor fi şterse din cartea amintirilor (Ez. 18.24), iar numele lor vor fi şterse din cartea vieţii „Să fie şterşi din cartea vieţii şi să nu fie scrişi împreună cu cei neprihăniţi" (Ps. 69.28).

Dar tu, cititorule ? Ai încredinţat cazul tău lui Isus, divinul Mare Preot ? Vieţuirea în păcat a fost schimbată prin puterea sîngelui preţios al Mîntuitorului ? Harul Său, cerut şi primit astăzi, face posibil ca el să poată pleda cazul tău înaintea tribunalului ceresc. Hotă-răşte-te acum.

VXI. UN PĂCAT DE NEIERTAT

Ce este un păcat de neiertat ?

— Crima — va zice cineva.

—■ Sinuciderea — poate zice un altul.

— Blestemul, hula — declară un altul ş.a.m.d. Dar ce spune Biblia, ghidul infailibil ?

Mîntuitorul însuşi a spus : „De aceea vă spun : ‚OIce păcat şi orice hulă vor fi iertate oamenilor ; dar hula împotriva Duhului SfîrMs nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat ; dar, oricine va vorbi împotriva Duhului Sfînt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor'", (Matei 12.31, 32). Este clar că păcatul ce nu poate fi iertat este acela făcut împotriva Duhului Sfînt. Care este acest păcat ? în ce constă ? Pentru a înţelege să aflăm mai

înt'îi care este lucrarea Duhului Sfînt. Despre aceasta Mîntuitorul a spus : „Cînd va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, nep-rihănirea şi judecata" (Ioan 16.8). Definirea a ceea ce constituie păcat : „Oricine face păcat, calcă Legea şi păcatul este călcarea Legii" (1 Ioan 3.4). Duhul Sfînt însărcinat de cer să sensibilizeze conştiinţa, vorbeşte inimilor noastre cînd noi călcăm poruncile lui Dumnezeu. Dacă las ca altceva să ia locul lui Dumnezeu în inima mea —■ ca importanţă —, îngăduind diverşi idoli în suflet, iau Numele Domnului în deşert. Călcînd una dintre porunci, Duhul Sfînt mă convinge •de păcat. Numim conştiinţă înrîurirea Sa. O altă lucrare a Duhului Sfînt este : „are să vă călăuzească în tot adevărul... vă va descoperi lucrurile viitoare" (Ioan 16.13).
Duhul Sfînt conduce pe cel ce caută adevărul. El îi luminează mintea ca să înţeleagă voia Domnului aşa cum este ea descoperită în Sfintele Scripturi. Prin ele, vocea Duhului Sfînt vorbeşte : „Iată ■drumul, mergeţi pe el" (îs. 30.21).
Duhul Sfînt ne arată păcatul, conduce la adevărul scripturistic, influenţează pocăinţa si susţine păcătosul să trăiască în neprihănire. Respingerea acestei lucrări a Lui, atitudinea de răzvrătire şi menţinere în adversitate faţă de ceea ce este lucrarea Sa în favoarea mîn-tuirii noastre, aceasta constituie păcatul contra Dtihului Sfînt — şi nu o faptă oarecare — oricît de gravă, precum nici o înşiruire a diverse rele —. „Umblaţi ca unii care aveţi lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul. . ." (Ioan 12.35).
Flecare este responsabil de atitudinea sa. „Dacă ... nu le-aş fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au nici o dezvinovăţire pentru păcatul lor" (Ioan 15.22).
O persoană căreia Duhul Sfînt i-a vorbit pentru a-1 convinge de vreun păcat, sau ca să-i dezvăluie o nouă lumină despre Cuvîntul divin primeşte şi o nouă responsabilitate faţă de Dumnezeu. „... cine ştie să facă bine şi nu face, săvîrşeşte un păcat". Ar putea intra cineva în cer persistînd în adorarea idolilor, în ucideri, în minciună etc. ? Dumnezeu nu poate permite celor ce persistă în diverse răutăţi să aibă pârtăşie la ceea ce ei au refuzat în mod deliberat, în ipoteza contrară, răii doar ar tulbura armonia cerească prin relele lor manifestări.
Cum se poate comite păcatul contra Duhului Sfînt ? Un exemplu simplu. întîrziind să reacţionăm imediat la soneria deşteptătorului

dimineaţa, ne vine — proporţional cu această întîrziere — mai greu să ne sculăm, ba, putem readormi fără a mai putea auzi sunetul soneriei ceasului.

54

La fel este atunci cînd Duhul Sfînt ne dă convingerea despre păcat şi refuzăm a-i da atenţia cuvenită, reacţionînd corespunzător şi tot amînînd, amînînd supunerea noastră înrîuririi Lui. De unde iniţial vocea Duhului Sfînt ne era clară, convingătoare şi inima este mişcată, ezitînd, opunîndu-ne în timp, vocea Lui devine treptat, din ce in ce mai slabă, pînă nu se mai aude — pentru că noi ne îndepărtăm de El din ce în ce —.

O doamnă mi-a zis într-o zi : „Ştiţi, altă dată îmi făceam o sumă de griji pentru că nu ajungeam să păzesc porunca a 4-a. Acum, aceasta nu mă mai preocupă. Ea spusese de mult „Nu !" şi din ce în ce mai tare, iar atitudinea ei anihila preocuparea de vocea Duhului Sfînt. Duhul Sfînt a fost obligat să o părăsească.

„Orice rază de lumină lepădată, orice avertizment lepădat, dispreţuit, orice pasiune rea tolerată, orice călcâie a spiritului Legii sînt seminţe cu roade rele. Pe cel ce cultivă cu perseverenţă răul. Duhul .Sfînt îl părăseşte şi-1 lasă pradă propriei sale alegeri, dezarmat, izolat în faţa vrăjmăşiei şi răutăţii Satanei". EGW

Păcatul contra Duhului este acest refuz continuu pe care omul îl manifestă opunîndu-se îndemnurilor Duhului Sfînt — omul depărtîndu-se de lucrarea Lui şi vocea Duhului Sfînt stingîndu-se treptat. Mu toţi oamenii comit acelaşi păcat. Pentru unii ar putea fi idolatria, pentru alţii minciuna, furtul, călcarea Sabatului etc. etc. Se preferă de mulţi trăirea în imoralitate — în feluri diferite —. Aceeaşi neglijare continuă la apelurile Duhului Sfînt, dure la aceleaşi urmări. Duhul Sfînt întristat îi abandonează pentru că ei se tot îndepărtează ele El, fără remuşcări.

Acest păcat nu poate fi iertat pentru că nu constă dintr-o faptă, ci din atitudinea omului care se dezinteresează de Dumnezeu şi se lasă „apucat de legăturile păcatului" (Prov. 5.22) opunîndu-se Duhului Sfînt (Fapte 7.51). El a „stins" Duhul (1 Tes. 5.19), a ajuns să creadă o minciună (2 Tes. 2.0-12). Ce situaţie tristă ! In ea pot râmîne unii şi pot recădea alţii.

Dragul meu, este grav să au/i Duhul lui Dumnezeu vorbind inimii tale, să simţi evident aceasta şi să neglijezi a-i da importanţă. Tocmai cînd

se pare că sîntem incapabili a stabili relaţia cu Dumnezeu prin Duhul Sfînt, tocmai atunci este momentul mai favorabil să ne punem încrederea în El şi să cerem împlinirea făgăduinţelor Sale cu noi — prin credinţă —.
Stăruiesc să nu încerci riscul mortal de a izgoni Duhul Sfînt prin ezitări sau refuzuri perseverente

XVII. A SOSIT **CEASUL**
Un misionar al Evangheliei din Antile povestea prietenilor săi despre reacţia unui medic căruia a încercat să-i vorbească despre **m'îh**-tuirea sa: .... ,
„Sînt tînăr, mă simt perfect de bine. Nu vreau să mă neliniştesc cu probleme religioase acum. Voi rezistat prin ceea ce sînt încă 20 de ani — cel puţin —. Atunci vino să-mi vorbeşti despre Dumnezeu. Atunci voi avea timp să te ascult. Acum vreau să mă bucur de ceea ce-mi oferă viaţa.
Medicul nu reflecta şi la nesiguranţa vieţii. îmbolnăvit de malarie, nu după 20 ani, ci după 20 zile zăcea în mormînt.
Destinul acestui tînăr intelectual simbolizează tragedia ce loveşte pe cel ce amină armonizarea cu Dumnezeu. Astăzi, milioane de oameni sînt preocupaţi de cîştigul material, de bucuriile existentei, de urmărirea drumului lor egoist marafestînd indiferentă fată de ceea ce-şi doresc prin aprecierea că acum n-au timp, dar că .. . 'într-o viitoare zi ;n mod cert vor lua atitudinea cuvenită faţă de problemele sufletului său. Ei riscă ca şi medicul din Antile — în indiferent ce formă asemănătoare să-şi încheie zilele „fără Hristos", „fără Dumnezeu" şi „fără speranţă" (Ef. 2.12).
Cu mulţi ani în urmă am condus o serie de adunări de evanghelizare la Bombay (India). In fiecare seară era prezent pe primele scaune un tînăr de o nobleţe remarcabilă. Atitudinea lui entuziastă mă inspira. Pe măsură ce adunările continuau, contactul cu el descoperea că Duhul Sfînt lucra excepţional la inima lui. Antiah dorea să urmeze Mîntuitorului. Dar, amîna. Se mai gîndea la ce vor zice prietenii săi, cum ar putea rezolva problemele ce se vor ivi prin noua sa atitudine. AsiM că el amînă a se decide să primească deschis pe Mântuitorul său. într-o seară observai lipsa lui Antiah. A doua seară, deasemeni nu-1 mai văzui la locul obişnuit. A treia zi, doi prieteni comuni -veniră să-mi anunţe trista veste că Antioh decedase în ajun, în urma unei boli

fulgerătoare. Antiah avusese bune intenţii. El voia să urmeze Domnului, dar întîrzie să-şi supună voinţa, pentru a porni la ascultare practică de Dumnezeu. Neaşteptatul îl aruncă fulgerător în mormînt — mă tem că fără să fi fost pregătit pentru aceasta —.
Aceia care tot amînă hotărîrea pentru ziua următoare nu sînt păcătoşi indiferenţi, sau tineri debusolaţi. Numeroşi dintre ei sînt prieteni ai adevărului, fermi şi sobri, pe ale căror drumuri Dumnezeu, dorind să-i antreneze pe calea desăvîrşită a vieţii creştine, face să le strălucească o nouă lumină. Ei aud de păzirea Sabatului şi alte adevăruri evanghelice în mijlocul cărora se află Isus.

\
Tot ezitînd şi cu temeri de „ridicol", ei leapădă lumina. Alţii aşteaptă realizarea unei alte baze materiale — o altă încadrare î'n muncă —. Tot amînînd, poate veni ziua cînd temerea de Dumnezeu să fie depăşită de ceea ce pare că sînt obstacole de netrecut.
Viaţa este prea nesigură pentru ca cineva să adopte o aşa aii tu dine faţă de înrîurirea Duhului Sfînt. Noi nu ştim ce ne rezerva vlito rul. înţeleptul zice : „Nu te făli cu ziua de mîine, căci nu ştii ce poate aduce ziua de mîine" (Prov. 27.1). Ca medicul din Antile, ca tiu,nul din Bombay, este posibil să fim confruntaţi cu veşnicia mult mai eu rfnd decît ne putem imagina. Oricît de neplăcut pare unora gtndul acesta, într-un sens, noi trăim în sînul morţii — neaşteptate şi neîn dură toare. Nici tinereţea, nici vigoarea prezentă, nici cunoştinţele, nu ne pot da asigurări certe privind viitorul şi că oricînd ne va rămlni totuşi timp de pregătire ca să ne întîlnim cu Dumnezeu. Un tlnâ plimba cu bicicleta pe unul din drumurile frumoase şi puţin circulate din Jamaica. Depăşind un camion care mergea încet, intră în colizl eu un vehicul rapid. Viaţa sa se stinse într-o clipă. Ce va fi cu el da, a se găsea printre cei „aproape convinşi" sau dintre cei ce au tot am; nat a se decide „mîine".
Doresc să vă transmit că viaţa nu este sigură — de fapt ceea Ci ştiţi — , subliniind că aceasta trebuie să ne determine la atitudine co răspunzătoare pentru sufletul nostru. Ne aşteptăm să rămînem mal departe în viaţă şi sănătoşi, ne aşteptăm să continuăm a ne bueUl I de facultăţile mintale, sperăm să putem a ne pregăti pentru veşnicia cîndva, cînd condiţiunile vor fi mai favorabile* Eu nu mă Îndoieli eă prietenul nostru din Antile, cel din Bombay şi tînărul din Jamaica n-au

trăit aceste sentimente, cu aceste idei. Puteţi avea o mal mm; certitudine decît ei ?
Apostolul Pavel îndruma: „Ascultaţi, acum, voi care ziceţi .Astăzi sau mîine ne vom duce . . . vom sta . . , vom face . . . vum dl tiga' şi nu ştiţi ce va aduce ziua de mîine . . . Nu sînteţi decîl un abui .,." (laeob 4.13, 14). Fără ezitare, trebuie să urmăm fiecare ie lumină care străluceşte pe calea noastră, astăzi, acum.
„Iată, acum este vremea potrivită; iată, acum este /iu.' mm tuirii" (2 Cor. 8-2) insistă apostolul Pavei. Dumnezeu a zis mi prin servii săi „Astăzi", „Acum". Satana şi agenţii săi, au zis vi rep< ti „mîine", mereu „mîine".
„Căutaţi pe Domnul cîtă vreme se poate găsi; chemaţi I vreene este aproape" (îs. 55.6).
Aceasta este valabil la începutul experienţei vieţii de i n dinţa, sau reluare a experienţei spirituale după poticniri „■ :Î1 i vn I..... poate", căci o „vreme este aproape". Apoi, pentru mai tlrtlu, totul **este** incert ; în special prin efectele aminării.
57
Este tendinţa de a se menţine orientarea de a se gîndi precum ui meaza :
■ '..'
In timpul TINEREŢII : prea fericit pentru a reflecta ia sfîrşi-tul căii.
La VIRSTA BĂRBĂŢIEI : prea ocupat cu realizările către care tind.
în FLOAREA VÎRSTEI : prea în vîrstâ pentru a mai reflecta la ceea ce va fi — timpul îmi scapă, inima a devenit mai insensibilă —.
Pe PATUL MORŢII : prea epuizat pentru a mai putea reflecta — frînt de slăbiciuni, de suferinţe şi izolat —.
La MOARTE : acum este prea tîrziu . . . viaţa s-a sfîrsit.
ACCEPTAŢI PE ISUS ASTĂZI !
„Temporizarea" — amînarea — este boţul timpului.
Aminarea ba împiedicat pe Agripa — cu toată convingerea sa — de a ajunge ia convertire.
Amînarea nu ba îngăduit lui Felix sa intre între cei cu viaţă veş-
Amînarea nu i-a îngăduit lui Felix să intre cei cu viaţă veşnică, pentru că a contat o altă ocazie, mai favorabilă pentru pregătire.
Amînarea poate să antreneze pierderea sufletului.
Repet împreună cu apostolul Pavel : „iată, acum este vremea potrivită, acum este ziua mîntuirii". Nu anul viitor, sau luna viitoare, ori

săptămîna viitoare şi nici mîine, ci astăzi. Drumul care duce în infern este pavat cu bune intenţii pentru mîine. Luînd hotărîri ferrne astăzi ne asigurăm cerul. Este periculos să întîrzii.
Un mesaj solemn pentru acum, pentru a nu regreta cândva că a trecut vremea, iar şansele sînt pierdute pentru totdeauna.
Acum este ziua mîntuirii.